

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 10, 1966 — No. 753 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Het Kind

De onderwijzers in Forest Hill, North York en Weston, alle voorsteden van Toronto, hebben gesproken. En hun taal was zeer duidelijk. 67,7 Percent was voor de afschaffing van religieuze instructie op de school.

Men kan over de motieven redetwisten. Men kan ook zeggen, dat niet allen hebben geantwoord op de vragenlijst. Maar dit neemt niet weg, dat slechts 7 percent van hen die wél geantwoord hebben, de bestaande toestand gehandhaafd willen zien.

Eén ding is duidelijk. Niet de onderwijzers, maar de ouders hebben het recht en de plicht te beslissen over het onderwijs van hun kinderen. Natuurlijk. Dit onderwijs is de 'business' van de ouders. Niet de onderwijzers, maar de ouders zijn degenen ,die verantwoordelijk zijn voor het onderwijs dat de kinderen krijgen. Het is goed, dat de overheid zekere normen bepaalt waaraan het onderwijs moet voldoen. Maar dat zijn alleen maar normen. Het onderwijs zelf wordt gegeven in naam van de ouders. Dat hebben die onderwijzers goed gezien.

Dat men in regeringskringen hiervoor oog heeft, blijkt wel uit de houding van Alberta. Als het in andere provincies nog niet zover is, dan moge Alberta's voorbeeld ons tot navolging aansporen.

Maar dan moet over de houding van de ouders niet de minste twijfel bestaan. In "Christian Courier" van deze week komt een gedicht voor van Miss J. Visser, klaarblijkelijk geïnspireerd door een bezoek of bezoeken aan ouders. "It cost too much" heeft zij het genoemd. Misschien is dit op het eerste gezicht ook wel zo. Er is voor zoveel dingen geld nodig. Alleen maar — wie zal niet alles geven voor zijn kind? Wie zal willen, dat de opvoeding thuis wordt geneutraliseerd door de opvoeding op school? Is er iets, wat meer weegt op het budget van de familie, dan de vorming van het kind?

Dat heeft in Alberta de doorslag gegeven.

Dat zal uiteindelijk in de andere provincies eveneens belissend moeten worden.

☆ ☆
☆

Gemeenschapszin

De Minister van Arbeidszaken, J. R. Nicholson, heeft een beroep gedaan op de kamerleden. Hij heeft hun gevraagd hun gedachten te laten gaan over maatregelen, die genomen moeten worden om aan de verregaande eisen van de arbeidersbeweging het hoofd te bieden.

Het gaat niet goed zo. In april alleen al waren er tien "conciliation boards" nodig, waar men er anders 25 in het gehele jaar nodig heeft.

Men kan de oorzaak wel aanwijzen. Inflatie is aan het werk in de economie. En als gevolg daarvan gaat men staken voor hogere lonen. Dit is wel heel in het kort gezegd, maar hierop komt het neer. Men vraagt niet of het kan. Men wil meer en als het niet direct gegeven wordt, staakt men het werk.

Als voorbeeld heeft de minister nu de "arbitration and labour courts" genoemd, zoals deze in Australië in gebruik zijn. En met goed gevolg. Daar zit dwang achter. Daar kan men eenvoudig zo maar niet gaan staken, maar elk geschil moet daar aan de rechtbank worden voorgelegd. Is dit iets wat Canada nodig heeft?

Misschien wel. Maar veel waarschijnlijker is, dat men in Canada leert inzien welke gevolgen een staking heeft. De staking in Monreal, Trois Rivers en Quebec is er een voorbeeld van. De gehele economie van het land is er mee gemoeid. De tarwezendingen naar overzee en andere exportzendingen zijn erdoor gestopt. De farmers op de prairies in de West zullen het spoedig voelen. De farmers in Quebec lijden er nu al onder doordat er geen voedsel is voor hun vee. De lijst zou te lang worden om alles te noemen, dat door deze ene staking zou worden lamgelegd of vertraagd. Maar er zijn meer stakingen.

Hiermede willen wij niet zeggen, dat alle actie om tot betere lonen te komen, is veroordeeld. Maar wij willen wel zeggen, dat het erg is, dat de gehele economie van het land er, terwille van enkele dubbeltjes per uur, aan gewaagd wordt.

Gemeenschapszin is een mooi woord, maar in de praktijk kan het geduld vragen en zelfs offers eisen.

☆ ☆
☆

Het kan in Canada

Er wordt veel geschreven over het parlement: er is veel kritiek en weinig lof. Dat is nu eenmaal zo in de politiek.

Het was daarom een goede gedachte om twee honderd leden van het parlement, senatoren en overheidspersonen samen te brengen voor het derde "National Prayer Breakfast".

Men mag hiervan denken wat men wil, men mag zich zelfs afvragen of de verschillende deelgenoten wel beseften, wat zij deden. Een feit is, dat de minister-president ten aanhoren van een paar honderd gasten leest:

"Houdt zo mogelijk, voorzover het van u afhangt, vrede met alle mensen. Wreekt uzelf niet, geliefden, ,maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here' (Romeinen 12).'

En een feit is, dat de leider van de oppositie ten overstaan van al de aanwezigen Deuteronomium 6 leest, waarin de Here oproept tot liefde tot Hem, "opdat het u welga".

Nogmaals: men mag daarvan denken wat men wil. Als men daarbij dan maar niet vergeet God te danken, dat het nog mogelijk is om in de kringen van regering en parlement het Woord van God te doen horen.

Zoiets kan in Canada nog!

HOEK VAN HOLLAND — HARWICH RACE

De 21ste zeilrace Hoek van Holland (Nederland)—Harwich (Engeland) werd op 24 mei gehouden. Hier de schepen met alle zeilen bijgezet voor de kust.

De Eredienst

In ons vorig nummer hebben we enkele gedeelten weergegeven van de herziene orden van dienst in de Gereformeerde Kerken in Nederland als aanvulling op de discussie die wij eerder publiceerden over de kerkdienst. Tot besluit van deze discussie willen wij nog enkele opmerkingen maken met betrekking tot de eredienst in de hoop, dat de artikelen aan dit onderwerp gewijd, hebben mogen bijdragen tot de verlevendiging van de belangstelling voor dit onderwerp.

Een kerkdienst is voornamelijk bedoeld als een ontmoeting met God. Ongetwijfeld is het ook een ontmoeting met elkaar, maar de hoofdzaak is toch de ontmoeting van God met zijn volk. Bij het spreken over de eredienst moeten we hiervan uitgaan.

Wanneer we echter over de eredienst spreken, worden we meteen geplaatst voor het feit dat God en de mensen, beiden, werkzaam zijn in de eredienst. God werkt met Zijn Heilige Geest, maar de mens, met al zijn menselijkheid(!), neemt evengoed deel aan de ontmoeting. Hij zit er niet als een stok en een blok bij. Met het goddelijke èn het menselijke element in de eredienst moeten we rekening houden. We mogen niet alle nadruk leggen op de *menselijke* factor om zodoende de werkzaamheid van en de ontmoeting met God te laten afhangen van ónze ontvankelijkheid. Wij *geloven* dat God, *ondanks* onze zwakheid en gebreken, ons toch kan ontmoeten. Hij spreekt, ook al is de preek van de predikant niet boeiend. In dit geloof moeten wij naar de kerk gaan. Dit betekent niet dat het ons verder onverschillig laat hoe wij in de eredienst deelnemen aan de ontmoeting met God. Want een ontmoeting is alleen een *ontmoeting* wanneer *beide* partijen daaraan deelnemen. Wij moeten dan ook terdege ernst maken met *ons* aandeel in de ontmoeting met God. Dit geldt ook de orde van de dienst. Wij moeten ons er onder meer van bewust zijn dat wij, van onze kant, gemakkelijk gewoon raken aan de ontmoeting met God en daarom maar half reageren op wat God te zeggen heeft. Wij moeten gedurig op onze hoede zijn voor de sleur die onze ontmoeting tot een gewoonte maakt, zodat wij ons er niet ten volle van bewust zijn *Wie* we ontmoeten. Dit is niet een probleem speciaal van onze tijd. De Israelieten hadden met dit probleem ook al te kampen. Dat blijkt uit de psalmen die speciaal voor de tempeldienst werden gebruikt. Een goed voorbeeld daarvan is Psalm 95.

In het eerste gedeelte wekken de zangers elkander op de Here te prijzen om Zijn grootheid, die Hij heeft geopenbaard in zijn scheppingsmajesteit.

Komt, laat ons jubelen voor de Here,
juichen ter ere van de rots onzes heils.
Laat ons met lofzang voor zijn aangezicht komen,
ter ere van Hem juichen bij snarenspel.
Want de Here is een groot God,
een groot Koning, boven alle goden.
in wiens handen die diepten der aarde zijn;
wiens de toppen der bergen zijn;
wiens de zee is, daar Hij ze heeft gemaakt,
ook het droge, dat zijn handen hebben geformeerd.

Wanneer echter de zingende tempelbezoekers de tempel zijn genaderd, komt er vanuit de tempel een stem die zegt:

Och, of gij heden naar zijn stem hoordet!
Verhardt uw hart niet . . . .

De psalmist weet heel goed dat het Woord van God zo gemakkelijk het ene oor ingaat en het andere weer uit. Daarom heeft hij deze liturgische psalm gemaakt.

Het is dus in het geheel geen nieuwigheid wanneer ook wij de orde van de dienst zo opstellen, dat de gemeente ook door de wijze waarop de dienst is ingericht zich realiseert dat zij er zelf bij betrokken is en van haar wordt verwacht dat ze niet als *toeschouwer* de eredienst meemaakt.

Het is dan ook niet vreemd, dat de kerk zich telkens weer heeft bezonnen op de orde van de dienst. Dit behoeft in het geheel niet een zucht naar verandering te zijn of voort te komen uit gebrek aan interesse voor de preek. Dit *kan* de oorzaak zijn van liturgische bewegingen, maar het behoeft zo niet te zijn. De oorzaken liggen vaak dieper. Men is ontevreden over de wijze waarop de diensten worden gehouden, omdat de orde van de dienst zo weinig is ingesteld op een daadwerkelijke ontmoeting met God. Wanneer men hierin verandering wil brengen met het motief om de eredienst meer tot haar recht te laten komen, waarom zou men dan bezwaar maken tegen veranderingen in de liturgie? Het gaat er in de orde van dienst om de ontmoeting met God te *verrijken*.

Het is dan ook helemaal niet onbelangrijk welke de *vormgeving* is van deze ontmoeting. De conversatie op een visite mag het hoofddeel zijn, maar daarom is het nog niet onbelangrijk of u in een gemakkelijke stoel zit en of het kopje koffie goed smaakt. Indien de preek en de bediening van de sacramenten aan haar doel beantwoorden maakt dit het zingen, het orgelspel en de manier waarop wij ons uiten niet onbelangrijk. Slordigheid op het punt van de liturgie is niet alleen een zaak van stijlloosheid, maar veel meer een gebrek aan *liefde*, die ook in haar uitingen alles in het werk stelt deze liefde te tonen.

Aangezien God ons niet een volledige orde van dienst heeft gegeven moeten wij er zelf een opstellen, waarbij het doel — de ontmoeting met God — niet uit het oog wordt verloren en waar we tegelijkertijd rekening houden met onze zwakheden: het gevaar van de mens in het middelpunt te plaatsen (wat kan die dominee preken; wat een prachtig koor; wat een uitstekende organist) of in de sleur te geraken.

Ik zal het niet wagen om uitvoerig in te gaan op allerlei manieren waarop wij het best de ontmoeting met God tot een belevenis kunnen maken. Tot slechts enkele opmerkingen wil ik mij beperken.

1. Een ontmoeting moet een *tweegesprek* zijn. Zo ook de eredienst. God spreekt en wij antwoorden, of omgekeerd. Dit is het *grondpatroon* van onze eredienst. In de nieuwe orde van de dienst, waarover wij in ons vorig nummer hebben geschreven, is het de gemeente die door de intocht bewust voor Gods aangezicht treedt, terwijl in de groet God ons toespreekt en de gemeente zich daarop voor God verootmoedigt. Het is dus om de ontmoeting tot een werkelijke *ontmoeting* te maken dat de gemeente actief deelneemt en **niet omdat anders de dominee te** veel te zeggen krijgt.

2. De vraag is nu: hoe kunnen wij de gemeente op een zodanige wijze laten deelnemen dat de ere**dienst niet onrustig of rommelig wordt. Positief gezegd:** hoe kunnen we de orde van de dienst zo opstellen, dat de eredienst spontaan en toch eerbiedig, gevariëerd en toch ordelijk is. **Terecht wordt in** de toelichting op de nieuwe orde van de dienst de opmerking gemaakt, dat vooral de eerste onderdelen, de intocht en de verootmoediging, zeer sober moeten worden gehouden. Teveel 'lawaai' komt de ontmoeting niet ten goede. Een visite waar de radio en de t.v. een woordje meespreken is niet bevorderlijk voor een aangename conversatie. Dit geldt ook voor de eredienst!

3. De grootste moeilijkheid waarmee wij te kampen hebben is de sleur. Het is deze sleur die afbreuk doet aan onze ontmoeting met God. We raken aan de dienst gewoon. Onze 'samenspraak' verzandt in algemeenheden. Wij moeten dus deze sleur te lijf. Maar hoe?

Het is m.i. verblijdend dat het gebed om de verlichting met de Heilige Geest in de nieuwe orde van de dienst is opgenomen. Want we zullen altijd weer opnieuw de Heilige Geest moeten bidden ons hart voor Gods Woord te openen.

Ook valt het ons op dat aan de verootmoediging zoveel ruimte wordt gelaten. De nieuwe orde van de dienst wijst ons er op dat de ontmoeting met God, hoe hartelijk ook, toch nooit een 'onderonsje' is.

Het mag ons niet ontgaan dat de gemeente de Schriftlezing en de prediking *beantwoordt*. Dat is juist, want Gods Woord vraagt om ons antwoord in een lied of belijdenis. Wij moeten er niet als toeschouwers bij zitten. Zo van: dit hebben we ook weer gehad.

Toch vraag ik me af of de nieuwe orde voldoende rekening houdt met het feit dat de nieuwe orde ook weer sleur kan worden. Dit is natuurlijk altijd het geval, maar m.i. is het van belang om gedurig variatie aan te brengen in de beantwoordingen van de gemeente en in de bewoordingen waarop b.v. de wet of de collecten worden aangekondigd. Formuliergebeden en uitspraken zijn m.i. de beste slaappillen voor de eredienst. Als men altijd in dezelfde bewoordingen zich voor God verootmoedigt dan zegt het op de duur ook niets meer. Bovendien zijn dergelijke formulieren vaak te algemeen en te weinig concreet. Laat in het schuldbelijden de ene keer de klemtoon vallen op de zonde van nalatigheid en een andere keer op die van bedrijf. Ik noemde hier slechts één voorbeeld. Dit geldt ook de 'genadeverkondiging', de aankondiging van de collecten, enz. Door enige variatie wordt onze aandacht weer bepaald bij de onderdelen van de dienst.

Ongetwijfeld blijft het altijd een strijd tegen de sleur, hoe uitstekend de orde van de dienst ook moge zijn. Toch is het onze taak alles in het werk te stellen om aan de *dodende* sleur te ontkomen en de ontmoeting met God tot een verrijkende belevenis te maken.

P.T.

HERZIENING CONCORDAAT IN SPANJE

Twee Spaanse rooms-katholieke leiders hebben aangedrongen op herziening van het concordaat van Spanje met de Heilige Stoel, dat dateert uit 1953. Zij deden dat met het doel een volledige vrijheid van godsdienst in Spanje te bewerkstelligen. Het waren bisschop Hauro Rubio Repulles van Salamanca, die in een interview zei, dat "het concordaat zou moeten worden herzien wat betreft de godsdienstvrijheid van personen en gemeenschappen, en dat niet in het geheim, maar openlijk, zoals de concilieverklaring over godsdienstvrijheid die erkent", en pater Amadeo de Fuenmayer van de pauselijke universiteit van Pamplona, die na een lezing in Madrid tijdens een persconferentie zei, dat de tegenwoordige regelingen, die nietroomse activiteiten beperken, moeten worden afgeschaft of aangevuld. De Rooms-katholieke kerk moet het odium kwijt, dat ze alleen op godsdienstvrijheid zou aandringen, als ze zelf in de minderheid is.

—Centraal Weekblad

Ziet De Gaulle verder dan zijn neus lang is?

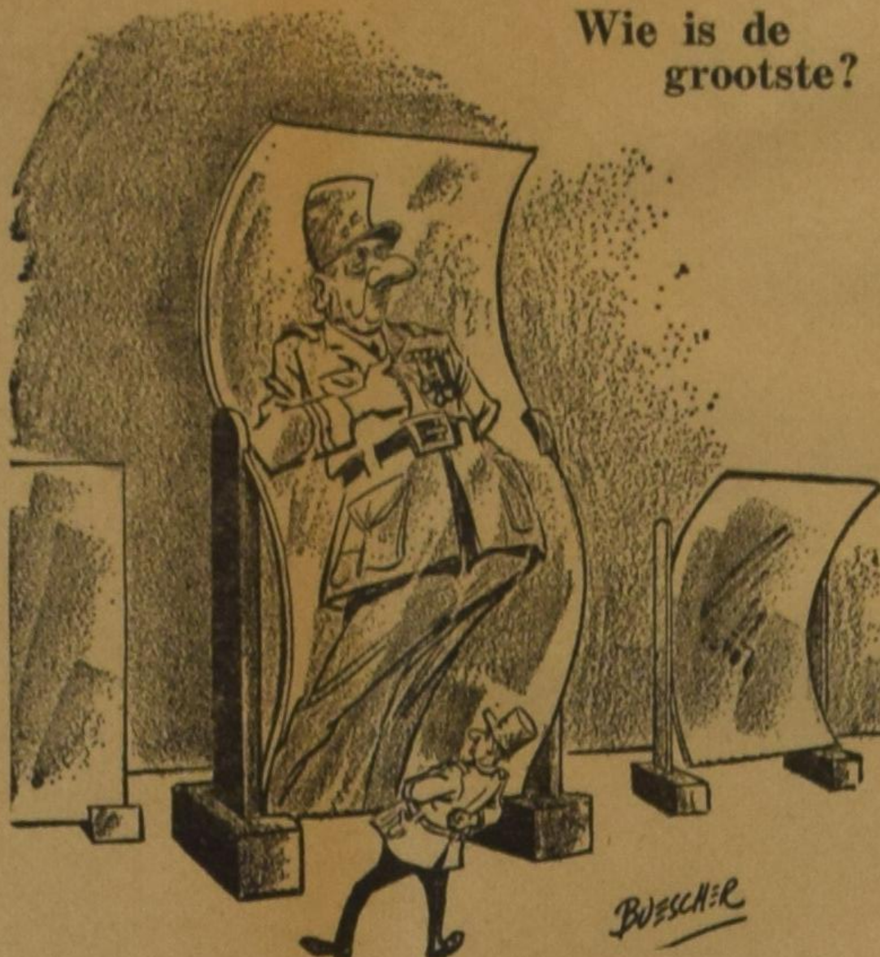
Velen zullen tegenwoordig wel moeite hebben met een billijke beoordeling van De Gaulle. Men heeft respekt gekregen voor deze stoere strijder toen hij in 1940 alleen naar Engeland uitweek om vandaar uit een Frans leger te organiseren om de geallieerden bij te staan in hun strijd tegen de Duitse overheersers. Zijn houding was tenminste heel wat heldhaftiger dan die van Pétain. Zijn kordaat optreden tegen het einde van de oorlog door op te rukken naar Parijs om de Franse hoofdstad te redden uit de vernielzuchtige handen van de Duitsers is boven alle lof verheven. Bovendien is het De Gaulle geweest die Frankrijk bewaard heeft voor een burgeroorlog en zelfs in staat scheen te zijn voor enkele jaren, zonder opontboud, de touwtjes in handen te houden. Het is dan ook best te begrijpen dat vele Fransen, ondanks zijn vreemde politieke sprongen, hun held trouw blijven.

Maar door zijn houding ten opzichte van de Europese Economische Gemeenschap (E.E.G.) en de N.A.T.O. wordt men in verlegenheid gebracht en vraagt men zich af of De Gaulle zich niet te veel laat leiden door nationale trots, zonder voldoende rekening te houden met de internationale belangen die door zijn houding op ht spel staan.

Waarschijnlijk hebben sommigen altijd een vraagteken geplaatst achter zijn 'roeping', toen men hem hoorde zeggen: "In het donkerste moment van zijn (Frankrijk's) geschiedenis nam *ik* het lot van Frankrijk in handen". Dit is niet de enige keer dat hij zich uitgaf als 'redder' van Frankrijk. Hij vergelijkt zich zonder blikken of blozen met Jean d' Arc en Napoleon.

Frankrijk moet groot zijn. De Gaulle beschouwt het als zijn roeping Frankrijk groot te maken, zoals blijkt uit de eerste zin in zijn memoires: "Mijn hele leven lang heb ik mij een voorstelling van Frankrijk gemaakt". Het Frankrijk dat, volgens De Gaulle, "het belangrijkste land van het belangrijkste continent van de wereld" is.

Frankrijk moet groot zijn, want het *is* groot. Het beschikt over culturele schatten als geen ander land. Het is de taak van Frankrijk de andere landen cultureel te verrijken. Het valt te begrijpen dat zo'n Frankrijk moeilijk een Europese eenheid kan tolereren waarbij zij volkomen wordt *gelijkgeschakeld* met andere Europese landen en haar nationale gaven ziet ondergaan in een kleurloze Europese eenwording.

De Gaulle is *tot op zekere hoogte* wel voor Europese samenwerking. Tegenover losse verkering staat hij niet afwijzend, maar voor een huwelijk, waarin beide partners gelijke rechten hebben, voelt hij niets.

Een Europese eenheid, waarbij de belangen van elk land zijn gewaarborgd, is aannemelijk. De Gaulle is hiervan zelfs een voorstander. Zoals hij in 1944 in zijn dagboek schrijft is het zijn ideaal "de staten aan de Rijn, de Alpen en de Pyrenéeën economisch en strategisch te verenigen, daarvan een derde wereldmacht te maken, die wellicht zou kunnen optreden als arbiter tussen de Verenigde Naties en de Soviet Unie."

Want in een Amerikaanse *overmacht* ziet hij een gevaar. Bovendien deelt hij de politieke gedachten van Amerika niet. Volgens De Gaulle kan men de politieke spanningen in de wereld niet opheffen door militair geweld. Tegenover de Amerikaanse Vietnam-politiek staat De Gaulle dan ook afwijzend. Met wapengeweld kom je niet verder, zo oordeelt De Gaulle. Frankrijk zou dit in haar Vietnamese oorlog hebben ondervonden. Daarentegen moet men trachten *vrede* te sluiten met Rusland. Men moet inhaken op haar welgemeende coexistentie politiek. Breng een bezoek aan Moskou en probeer relaties aan te knopen. Rusland heeft zelf genoeg moeilijkheden en is bereid om met Europa een eenheid te vormen. De N.A.T.O. staat een dergelijke eenheid echter in de weg. Want deze defensieve organisatie is er alleen op uit om Amerika Rusland van het lijf te houden. Europa, zo oordeelt De Gaulle, is er dus maar weinig mee gebaat, temeer nu de hele defensie-gedachte verouderd is en Rusland evenmin het slachtoffer wenst te worden van een atoomoorlog. Door een 'benaderings-politiek' zou het kunnen gebeuren dat de droom van De Gaulle, een Europese eenheid van de Atlantische Oceaan tot de Oeral (Rusland), nog eens in vervulling gaat. Rusland kan dan ook profiteren van de Franse culturele schatten!

De vraag is echter: kijkt De Gaulle wel verder dan zijn neus lang is? Heeft hij wel op het juiste paard gewed?

Wat de E.E.G. betreft mag Frankrijk toch werkelijk niet mopperen. Het heeft haar geen windeieren gelegd. Vooral op landbouwgebied is Frankrijk gebaat met een Europees afzetgebied, aangezien Frankrijk over een voedseloverschot beschikt. De Franse boeren zijn dan ook allesbehalve ingenomen met De Gaulle's houding ten opzichte van de E.E.G. Ook staan de Franse industriëlen niet als één man achter De Gaulle. De autoindustrie plukt juist de vruchten van de Europese markt. Er is trouwens een sterke stroming in Frankrijk die wel met de andere Europese landen wil samenwerken. De groep rondom Mollet behoort tot deze stroming. Maar de Gaullisten, gestaafd in hun nationale gevoelens, hebben in 1953 zelfs mét de communisten(!) tegen het regeringsvoorstel om meer samenwerking op het gebied van spoorwegverkeer gestemd. Voor Frankrijk zelf is de politiek van De Gaulle dan ook niet erg voordelig.

Met het kweken van nationale gevoelens is niet alleen de Europese samenwerking in gevaar, maar ontwaakt in Duitsland ook weer het nationalisme, waarvan we in het verleden zoveel narigheid hebben beleefd. Europese samenwerking kan deze nationalistische tendens binnen de perken houden.

Het is trouwens begrijpelijk dat Duitsland zich door de Franse politiek onveilig voelt en nu weer de kop op begint te steken. Want de Franse politiek is er op uit om Duitsland klein te houden en in elk geval als militaire macht geen kans te geven. Frankrijk met haar atoomwapenen moet de meerdere blijven.

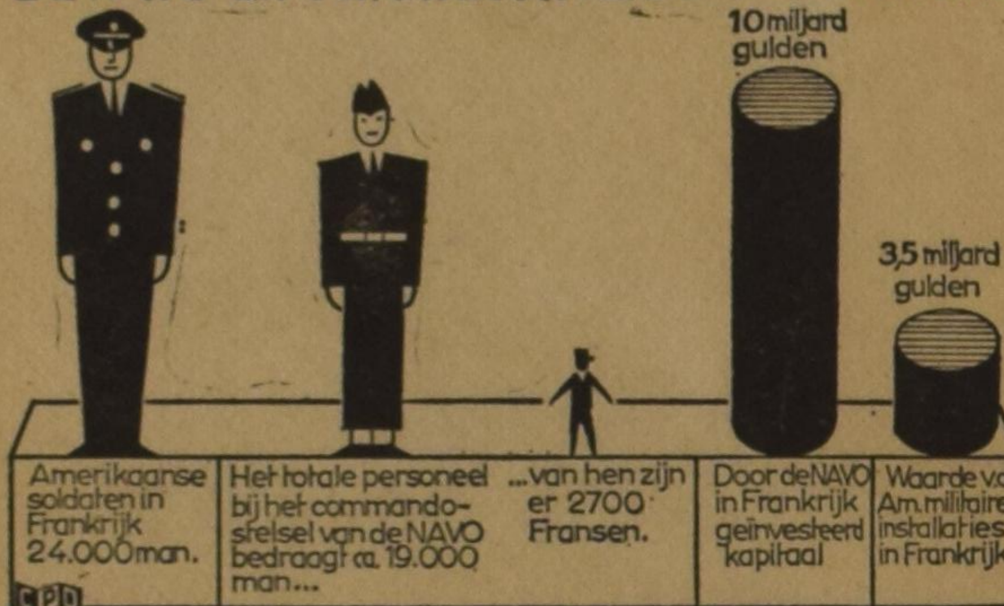
De Gaulle wil nu proberen de 'Duitse kwestie' op te lossen, waardoor hij een tweevoudig doel wil bereiken. Hij wil nl. dat Rusland Oost-Duitsland opgeeft in ruil voor een verenigd *neutraal* Duitsland. Indien hij dit mocht bereiken dan is hij de 'redder' van Europa en heeft hij meteen Duitsland als militaire macht getorpedeerd. Maar, vragen we ons af, is dit oplossen van de 'Duitse kwestie' geen riskant spel? Is De Gaulle zo zeker van de goede bedoelingen van Rusland's co-existentie politiek? Geloof maar niet dat Rusland zich zo gauw in de luren laat leggen. Ook al heeft zij met vele moeilijkheden te kampen — de satellietlanden, interne moeilijkheden en China — toch zal zij Oost-Duitsland niet zomaar prijsgeven. Natuurlijk zal zij De Gaulle vriendelijk ontvangen en hem de indruk geven dat Rusland werkelijk het goede met Europa voor heeft, om zodoende de Europese eenheid en de N.A.T.O. te ondermijnen. Wanneer er één domino-steen (Frankrijk) valt, vallen er allicht meer.

Waarschijnlijk is het Italië dat roet in het eten zal gaan gooien. En Rusland maar in zijn vuistje lachen! Want de N.A.T.O. zonder Frankrijk is als een vogel met één vleugel. Frankrijk is van strategisch belang. Dit weet Rusland ook wel.

Wij ontkennen niet, dat de verhouding Amerika-Europa nodig dient te worden herzien. De plannen van Kennedy op dit punt zullen zo spoedig mogelijk nader moeten worden uitgewerkt. Europa moet als een volwaardige partner worden beschouwd. Dit neemt niet weg dat wij het best kunnen begrijpen dat Amerika niet te veel vertrouwen stelt in Europa, gezien de houding van De Gaulle, de bekende 'diplomatieke' politiek van Engeland en de zwakke militaire positie van Duitsland.

Europa verkeert momenteel op een tweesprong. Het is de taak van Amerika om Europa te overtuigen de juiste weg in te slaan.

P.T.

DE NAVO IN FRANKRIJK VERDWIJNT

Frankrijk heeft verklaard op 1 juli a.s. al het Franse personeel uit het commandostelsel van de NAVO terug te trekken. Er blijven slechts wat liaison-missies bij de NAVO.

Dat het met Frankrijk in de NAVO om grote cijfers gaat blijkt uit de grafiek. In de geïntegreerde hoofdkwartieren werken alleen al 370 Franse officieren. De Amerikaanse troepenmacht in Frankrijk bedraagt ca. 24.000 man. Daarbij komen nog 2000 Amerikaanse ambtenaren. Met de gezinsleden mee komt men op een totaal van 64.000 Amerikanen in Frankrijk. Naar schatting geven deze Amerikanen jaarlijks in Frankrijk 400 miljoen gulden uit. Het onderhoud van de Amerikaanse installaties in Frankrijk kost jaarlijks ca. 550 miljoen gulden. De NAVO beschikt in Frankrijk over totaal 9 luchtmachtbases en 27 inrichtingen van hoofdzakelijk logistieke betekenis. Vermoedelijk zal het algemeen politiek hoofdkwartier voorlopig in Parijs gevestigd bljven. Het militaire commando Europa (SHAPE) zal van Frankrijk naar België gaan en het NAVO college naar Rome.

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

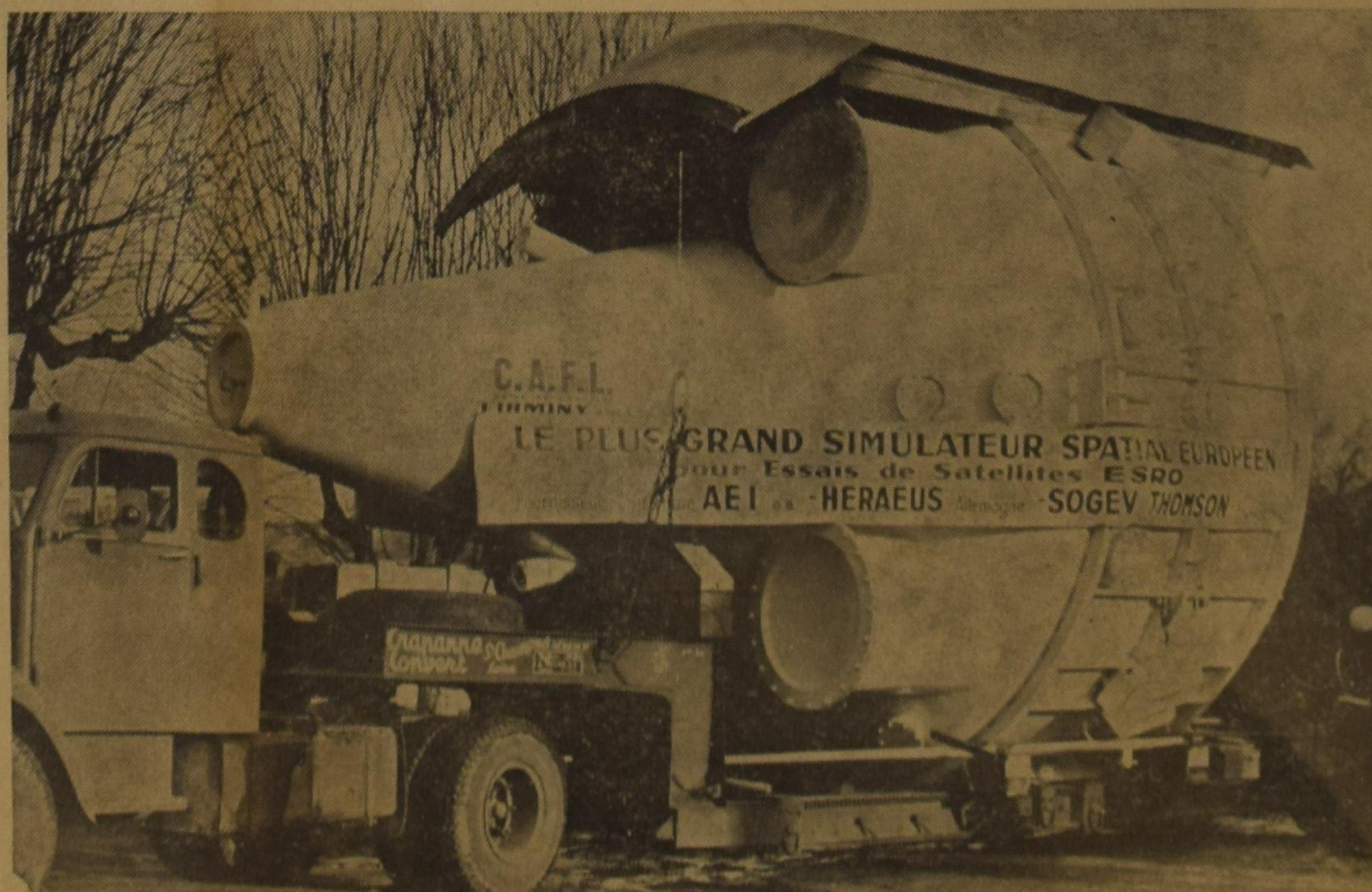
Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

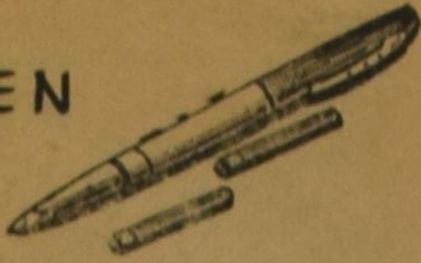
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

SAMENWERKEND EUROPA

Hanau, West-Duitsland: Een ruimte-simulator, waarin de satellieten van de ESRO (European Space Research Organization, zullen worden getest, is hier op transport naar Noordwijk, waar het Europese centrum voor ruimtevaarttechniek is gevestigd. De simulator is ontwikkeld door Britse, Franse en Duitse firma's.

LEZERS SCHRIJVEN

Voorlichting

Mijnheer de Redakteur,

Wij lazen Uw artikel over: De zin van emigratie in C.C.. Er staan interessante dingen in, waard om gelezen te worden. Maar zoals veelal in deze artikelen ligt de oorzaak van het *niet* slagen bij de emigrant. En u schrijft dan dat de zelfbeschuldiging past in het communistische kader, niet in dat van de Nederlandse individualist, zelfs niet van de Nederlandse Christen. De ander, en speciaal de voorlichter in Nederland krijgt voornamelijk de schuld.

Heeft de voorlichter of de fieldman dan helemaal geen schuld? Hebben die werkelijk de mensen als Christenen, die de waarheid dus horen te schrijven, eerlijk voorgelicht?

Het is een jaar of 8 geleden dat er in "Trouw" stond, dat een gezin van $30 in de week kon leven. "Leven" betekent natuurlijk niet alleen eten en drinken! Was dit de waarheid?

Hebt U en de anderen de mensen ook "voorgelicht" dat je eerstverdiende geld (*als* je sparen kon) voor een car moest zijn?

Wij werden midden in het land geplaatst en elke rit naar de kerk, catechisatie, vrouwenvereniging, Young People, kostte geld. Dat dat carren-probleem blijft, en dat dat voor mensen met een weekgeld een grote handicap is om vooruit te komen! Hebt U ons ook voorgelicht in Holland, dat wij er op voorbereid moesten zijn dat er *geen* Christelijk onderwijs was voor onze kinderen; dat er *geen* Chr. vakscholen zijn; dat er *geen* Chr. universiteit is; dat er *geen* Chr. Vakverbond is, maar unions die met God noch gebod rekening houden; dat wij *geen* kerkgebouwen zouden vinden, maar zaaltjes, basements enz.

Dat dit alles een diepe pijn achterlaat, en een zich bedrogen gevoelen door mensen die ons voorlichtten!

Dat wij met een eerlijke voorlichting misschien evengoed gekomen waren, maar anders — meer voorbereid.

Gelukkig heeft God ons vastgehouden in dit grote land, waar al deze dingen *niet* bestonden 15 jaar geleden. En heeft Hij ons willen gebruiken om te mogen helpen bij de opbouw van Zijn koninkrijk op alle terrein van het leven. Dat erfgoed hadden wij geleerd in Nederland, en hebben onze offers daarvoor gebracht en doen dit nog steeds. Ondanks alle teleurstellingen ook voor veel mensen in materieel opzicht.

Dus allen, die voorlichting gegeven hebben, ook de hand in eigen boezem steken, en belijden dat U tekort geschoten is tegenover ons. Dan pas heeft het waarde om over emigratie te schrijven, en te praten over de zin van emigratie en een Calvinistische levensopdracht. En wij hopen en bidden dat onze volgende generatie in Canada Zijn Naam mag uitdragen op alle, ja alle terreinen van het leven.

Mrs. G. Vandezande,
39 Norwich Ave.
Woodstock, Ont.

ANTWOORD:

Eén student kan meer vragen dan honderd professoren kunnen beantwoorden.

Eén vrouw is duizend mannen te slim.

En toch, de vragen, die Mrs. Vandezande stelt vindt zij beantwoord in mijn eerste brochure "Dwars door Canada", verschenen in 1925 en in mijn ander boek over Canada, gepubliceerd in 1949.

Dit wil niet zeggen, dat er bij de voorlichting nooit fouten zijn en worden gemaakt. De grootste moeilijkheid echter is, dat degenen die voorlichting vragen, zeer eenzijdig luisteren. Ze nemen in zich op wat zij *willen* horen en vergeten de rest.

Doch al zou Mrs. Vandezande persoonlijk geen voldoende antwoorden op haar vragen, die gezien haar schrijven, zij zeker voor haar emigratie stelde, hebben gekregen, dan doet dit niets af van de juistheid van mijn artikel.

De zin van emigratie hangt *niet* in de eerste plaats af van persoonlijk succes of minder geslaagd zijn. Zij wordt bepaald door het uiteindelijk resultaat voor de ontwikkeling en ontplooiing van de wereld en het welzijn der mensheid. Dit in overeenstemming met Gods opdracht.

Cn.

Het Canadese burgerschap werd onlangs aan 28 inwoners van Toronto en omstreken verleend. In verband met de Citizenship Week en ter gelegenheid van de 20-jarige uitreiking van het burgerschapsbewijs werd hiervoor een speciale ceremonie van het Citizenship Court in een van de parlementsgebouwen te Queen's Park gehouden. De staatssecretaresse Miss Judy LaMarsh, de minister-president van Ontario, Mr. John Robarts en Mr. John Yaremko, de minister die speciaal belast is met de uitvoering van de wet op het Canadese burgerschap, waren bij deze plechtigheid aanwezig. Rechter W. M. Cory (links) toont het burgerschapsbewijs aan Carla Meulmeester, die namens de nieuwe burgers sprak, terwijl Mr. Robarts (midden) en Mr. Yaremko toezien.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

GOED BEDOELD, MAAR TOCH . . .

In allerlei wijkbladen, gemeentebrieven en wijkberichten in kerkbladen vermeldt men vaak zieke gemeenteleden met hun naam en toenaam en ook — en dat is het ergste! — met hun kwaal. Grote kerkbladen die het territoir van een of twee provincies bestrijken, kleine wijkbladen waarvan de leders vrijwel allen in dezelfde wijk van een grote stad wonen, bladen van allerlei kerkelijke denominaties, ze vertellen van broeder A, die het slachtoffer van een ernstig ongeluk werd en in het ziekenhuis werd opgenomen, van zuster B, die vanwege een langdurige ziekte geruime tijd aan het bed is gekluisterd, van echtpaar C, dat de oudervreugde mocht smaken, maar bijzonder spannende weken heeft moeten doormaken, enzovoort, enzovoort, enzovoort. Wie geregeld kerkbladen leest, zal er weinig moeite mee hebben de lijst aan te vullen.

De schrijvers van al die berichten zullen wel goede bedoelingen hebben, ze willen wellicht een stukje gemeenschap der heiligen beleven, ze willen de noden der gemeente concreet maken: hoe kan de gemeente bidden, als ze niet weet waarvoor ze moet bidden? Het klinkt alles heel mooi en we willen graag toegeven dat de gemeenschap der heiligen in het algemeen niet de sterkste kant van de gemeente is, al belijdt ze dit artikel van het Apostolicum iedere zondag weer. Maar het door ons gesignaleerde middel ter bevordering ervan lijkt ons uitermate bedenkelijk. Want of de zieke broeder en zuster nu in een grote provinciale of regionale kerkbode of in een klein wijkblaadje worden genoemd, zij worden dan toch maar tentoongesteld aan tal van mensen, die met hun persoonlijke omstandigheden niets te maken hebben. Men mene niet dat een klein wijkkrantje of een gemeentebrief niet buiten de wijk komt en zich dus meer veroorloven kan dan een groot kerkblad. De patiënten die genoemd worden in zo'n groot blad, worden blootgesteld aan de nieuwsgierigheid van mensen die vijftig of meer kilometer van hen vandaan wonen, maar kan men de zieken aan wier toestand men in een blaadje van beperkte lezerskring aandacht besteedt, daarvoor vrijwaren? Wij hebben wel eens de indruk dat heel wat redacteuren van zulke miniatuurblaadjes menen dat zij voor een besloten kring schrijven, dat zij "onder ons" zijn. Soms worden ze dan ook boos, als andere bladen iets van hun hand overnemen. Ze begrijpen niet dat wie in een krantje schrijft, hoe klein het ook is, nooit "onder ons" is. Het ene gemeentelid stuurt het blaadje aan zijn zoon, die in het verre Australië nog graag meeleeft met alles wat er in en om zijn oude vertrouwde wijkkerk gebeurt, het andere geeft het met de oude kranten mee aan de groenteboer, op wiens toonbank het blijft slingeren. En zo komen meneer A en mevrouw B met hun gal en hun reuma, hun blindedarm en hun longen, hun teleurstellingen en hun invaliditeit te kijk te staan in de groentewinkel op de hoek en in een ver en vreemd werelddeel.

In het "Kerkblad, officieel orgaan van de Gereformeerde kerken in Noord-Brabant en Limburg" heeft ds. C. Brilman te Treebeek daarover onlangs enkele behartigenswaardige opmerkingen gemaakt. Hij schrijft in zijn gemeentebericht: "U weet, dat ik in de berichtgeving over onze zieken de uiterste soberheid betracht. Dat is naar ik meen ook geboden in het belang van de patiënten zelf. Terwijl het een arts op straffe van schending van zijn artseneed verboden is ook maar iets van zijn patiënten aan derden te vertellen, schijnt het predikanten geoorloofd te zijn over hun gemeenteleden zomaar te schrijven, dat de één angina pectoris heeft en een ander door operatie een stuk van zijn maag moet missen. En zo staan ze te kijk voor heel gereformeerd Brabant en Limburg en nog verder wellicht. U kan van mij dus niet anders verwachten, dan dat ik in deze rubriek opgeef de namen van gemeenteleden, die in het ziekenhuis verpleegd worden en daarmee uit."

Aan redacteuren van wijk- en gemeenteberichten aanbevolen tot nadere meditatie!

H. N.S.

Uit: Kerknieuws.

●

KAFTANS IN ANTWERPEN

De toekomst van de kleine joodse gemeenschappen ziet er weinig rooskleurig uit. Nagenoeg overal is er hetzelfde beeld: een verregaande assimilatie door de grote zuigkracht van de omgeving, een toenemend aantal gemengde huwelijken. Het is mede daarom, dat men aanneemt dat op de duur joodse gemeenschappen van minder dan omstreeks vijftigduizend zielen zullen verdwijnen. In het algemeen gaat deze stelling wel op. Uitzonderingen zijn er om de regel te bevestigen. En de uitzondering is in dit genre Antwerpen. Daar is een kleine joodse gemeenschap, die niet meer dan ongeveer twaalfduizend zielen telt. Maar tot nu toe is er geen afnemend maar juist een toenemend joods leven te bespeuren.

Voor vele joodse gemeenschappen op de wereld is die van Antwerpen een voorbeeld — maar dit voorbeeld kan niet worden nagevolgd, omdat in Antwerpen bepaalde gunstige factoren in elkaar grijpen. Een van deze factoren is de opbouw van deze gemeenschap. De faam die Nederland in de loop der eeuwen in de joodse wereld heeft verkregen, heeft Antwerpen overgenomen. Voorheen kwamen joden als zij werden vervolgd veelal naar Nederland om hier in vrijheid hun jodendom te beleven. De laatste jaren is de trek naar het woningnood-loze Antwerpen.

De joodse gemeenschap van Antwerpen heeft onder het nazibewind net zo erg geleden als de andere joodse groepen. Ook voor Antwerpen scheen geen joods leven meer weggelegd. Het nieuwe joodse bestaan wordt dan ook niet veroorzaakt door de overlevenden. De joodse gemeenschap van Nederland kwam steeds weer tot bloei door broeders uit Midden- en Oosteuropese landen die zich hier vestigden. Dit geldt tegenwoordig van Antwerpen. Want vele Oosteuropese joden die zich niet naar Israël wensen te begeven, trekken naar deze Belgische stad om daar permanent of tijdelijk te verblijven.

De laatste jaren zijn, naar wordt aangenomen, omstreeks 2500 joodse gezinnen uit Oosteuropese landen naar Antwerpen getrokken. Met hun ongeveer twaalfduizend zielen vormen zij de kern van de joodse gemeenschap. Het karakter ervan is dan ook veel meer Oost- dan Westeuropees. Dat is al op straat te zien, in de buurt achter het Centraal Station, waar de meeste joden van Antwerpen wonen. De kleding is die van de chassidiem, de "strenge" joden: de lange zwarte jassen, de kaftans worden gedragen; langs de oren hangen de haarlokken.

In de kiosken zijn joodse kranten te koop uit vele landen. De meeste van die kranten zijn in het jiddisj geschreven. Van de taalstrijd hebben deze joden geen weet, ze spreken Frans noch Vlaams. Zij uiten zich in het jiddisj. Op de school van de gemeente Machsiké Hadas (versterkers van het geloof) worden vele lessen in het jiddisj gegeven. Dat is de taal die de ouders verstaan, waarin zij de vorderingen van hun pupillen kunnen volgen en hun lessen kunnen overhoren. Dat jiddisj is een der pijlers waarop de joodse gemeenschap drijft. Het beperkt door de taalbarrière de contacten met buitenlanders, waardoor de desintegratie wordt tegengegaan.

De andere pijler is de werkkring. Nagenoeg alle Antwerpse joden zijn werkzaam in de diamanthandel of daarmee verwante vakken. Hierdoor ook zijn de contacten met Israël, een belangrijk diamantverwerkend land, hecht.

Zodra een gezin zich in Antwerpen vestigt wordt voor woonruimte gezorgd. De belangrijkste maatstaf daarbij is of het huis wel dicht bij een synagoge staat. Ook voor een werkkring wordt gezorgd. Immigranten die zich eerder in Antwerpen hebben neergezet en thans in de diamanthandel werkzaam zijn, zorgen ervoor dat de nieuwkomer daarin ook een werkkring krijgt. De taal is geen beletsel, want wie geen jiddisj spreekt, kan zich op de Antwerpse diamantbeurs amper verstaanbaar maken.

De Antwerpse joodse gemeenschap bestaat uit drie gemeenten. De Portugees Israëlitische gemeente is daarvan de kleinste en nauwelijks van betekenis. Van belang is de gemeente Machsiké Hadas en voorts die van Sjomre Hadas (Hoeders van het geloof). Voor de landelijke en stedelijke overheid is de laatste gemeente de enige en haar rabbijn is de opperrabbijn. Zij is dan ook de oudste. In vroegere jaren werd de kern van deze gemeente door uit Nederland afkomstige joden gevormd. De naam van haar hoofdsynagoge herinnert er nog aan: Holland-Synagoog wordt zij genoemd. Zij is echter alleen nog als representatief gebouw in gebruik, omdat zij buiten de buurt is gelegen, waar thans de joden zich hebben gevestigd.

Toch zijn er nog nauwe banden met Nederland. De begraafplaatsen van de joodse gemeenten van Antwerpen zijn in Putte, op Nederlands grondgebied. Het waren ook Nederlandse joden die daarvoor zorgden en de zgn. Frechiestichting oprichtten. In België dient namelijk een graf uiterlijk na 99 jaar te worden geruimd. Dat is in strijd met de joodse wet.

De meeste synagogen van Antwerpen zien er van buiten niet als een bedehuis uit. De 21 plaatsen waar synagogale diensten worden gehouden, zijn in feite niet meer dan wat lokaaltjes. Zij zijn meer in de lijn van de Oosteuropese joodse leerhuizen, dan van de Westeuropese bedehuizen. Als leerhuizen gelden ook de scholen. Dat onderwijs is uitzonderlijk voor alle joodse gemeenschappen in Europa. Niet alleen omdat de beide door de regering erkende scholen van de joodse gemeenten zoveel leerlingen trekken — tezamen 1700 — maar ook wegens het gehalte. Op beide scholen wordt wekelijks 26 uur joods onderwijs gegeven naast het normale wettelijke geëiste "wereldse" onderwijs.

— Trouw.

ONVEILIG VERKEER

Momenteel is het 'car-safety' wat de klok slaat. Nadat Mr. Ralph Naber, een amerikaanse advocaat, zijn boek, Unsafe at Any Speed, publiceerde is de ongerustheid over de onveilige auto zo toegenomen dat de amerikaanse minister van Handel en Verkeer **overstroomd werd met brieven.** President Johnson heeft toen onmiddellijk een commissie ingesteld om **de zaak te onderzoeken. Senator Ribicoff heeft als één van de** eerste daden van de commissie een lijst gevraagd van de auto's die na verkoop naar de fabriek werden teruggezonden, omdat een defect aan het licht was gekomen. De auto-industrie, die inmiddels kennis had genomen van de toenemende verontwaardiging van 'Jan Publiek' was wel genoodzaakt om **mededelingen te verschaffen over de grote hoeveelheden auto's** die niet goed waren afgeleverd. De amerikaanse regering heeft na het vernemen van het samengestelde rapport van de commissie een groot bedrag uitgetrokken ($10,000,000) om een onderzoek in te stellen naar de oorzaken van het onrustbarend toenemende aantal verkeersongelukken. Want elk jaar vallen er in Amerika ongeveer 49,000 slachtoffers aan verkeersongevallen, waarvan 32,700 in een auto-ongeluk omkomen en de rest als voetgangers, fietsers (vooral kinderen) en motorrijders worden gedood.

Het is begrijpelijk dat het onderwerp van de verkeersveiligheid weer op de discussietafel is komen te liggen. Van alle kanten wordt het probleem nu onderzocht. Want het is onjuist om alleen de 'blikken doos' de schuld te geven van de vele verkeersongevallen. Men is het er over eens dat voornamelijk de bestuurder verantwoordelijk moet worden gesteld. Die zullen in de maatregelen, die de commissie in de naaste toekomst zal nemen, ook behoorlijk aan de tand worden gevoeld.

Bovendien zal er meer eenheid komen in de eisen voor het verkeersexamen, in de verkeersregels en de leeftijdsgrens. Daarom zal de federale regering speciaal een departement voor het verkeer instellen om zodoende de verkeersmoeilijkheden het hoofd te bieden.

Betere wegen zullen worden gebouwd. Het treinvervoer tussen de grote steden zal worden verbeterd om zodoende de wegen zoveel mogelijk te ontlasten van autorijders die dagelijks naar hun werk in de binnenstad gaan.

Van Amerika waaien de maatregelen ook over naar Canada. Want in Ontario heeft de minister van Transport, Irwin Haskett, onlangs meegedeeld dat de autobanden aan bepaalde eisen zullen moeten voldoen. Meerdere maatregelen om de veiligheid van het verkeer te bevorderen zijn reeds in de maak. Samenwerking met Amerika is in volle gang.

Gezien het toenemende aantal verkeersslachtoffers kunnen wij ons er alleen maar over verblijden dat deze zaak flink wordt aangepakt, ook al zullen zeer waarschijnlijk strengere maatregelen worden genomen tegen de hóófdschuldige, de bestuurder. Immers ongeveer 90% van de verkeersongevallen is het gevolg van onvoorzichtig rijden. De meesten rijden te hard, terwijl een groot aantal wordt betrapt op het drinken van alcoholische dranken. Daarentegen staan 10% van de ongevallen op de rekening van defecte auto's.

Volgens het Standford Research Institute zullen de volgende maatregelen moeten worden genomen om de veiligheid op de weg te bevorderen.

1. Vermindering van snelheid met 20%. Dit betekent dat men wat langer over een tocht zal doen. Maar ongeveer de helft van het aantal hedendaagse verkeersslachtoffers is er mee gebaat.
2. De leeftijdsgrens voor het in aanmerking komen van een rijbewijs moet worden veranderd. Alleen personen van 21—70 jaar zullen over een rijbewijs mogen beschikken, nadat zij met goed gevolg een rij-examen hebben afgelegd en in hun gebruik van de auto bewijzen dat ze een rijbewijs waard zijn. Het genoemde instituut stelt voor strenger op te treden tegen verkeersovertredingen.
3. Het wegennet zal moeten worden aangepast aan de enorme toevloed van auto's. Uit het rapport blijkt dat de bestuurders, die gewoon zijn op de snelverkeerswegen de vaart er behoorlijk in te zetten, met veel moeite hun snelheid kunnen aanpassen op andere wegen. Men zal dus strengere maatregelen moeten nemen tegen hen die in de stad of op binnenwegen met te grote snelheid rijden.
4. In het rapport wordt onder meer ook gewezen op de onveilige auto's.

De vraag is nu op welke plaatsen is de auto bij een botsing het meest kwetsbaar. Uit de gegevens die men in de jaren heeft verzameld over auto-ongelukken komt men tot de volgende conclusies.

Het hoogste percentage (24%) ongevallen wordt veroorzaakt door het bij een botsing zich bezeren aan het 'dashboard' en de knoppen van de radio of de vuuraansteker.

Ongeveer 21% van de verwondingen wordt veroorzaakt door tussen het stuur bekneld te raken.

Een andere 15% van de verwondingen is het gevolg van de voorruit, waardoor bij een hevige schok ernstige verwondingen aan het hoofd plaats hebben.

De deuren en deurknoppen veroorzaken verwondingen, vooral wanneer men van de zijkant met een andere auto in botsing komt. Ongeveer 12% van de verwondingen wordt hierdoor veroorzaakt.

Ernstige verwondingen worden ook veroorzaakt wanneer men uit de auto wordt geslingerd. Elf procent van de ongevallen is hiervan het gevolg.

Voorzien van deze gegevens zullen de auto-industrieën nu de strijd aanbinden om de auto veiliger te maken. Hier zijn enkele verbeteringen die in de naaste toekomst zullen worden aangebracht.

1. Veranderingen in de modellen en verbeteringen in de banden zullen worden aangebracht. De banden schijnen eerst onder het mes van de veiligheidsmaatregelen te komen, want zowel in Amerika als in Ontario zullen bepalingen, ten opzichte van de kwaliteit van de banden, spoedig van kracht zijn.
2. Nieuwe auto's mogen niet op de markt worden gebracht, indien zij niet voldoen aan de eisen die in de toekomst door de regering zullen worden vastgesteld. Dit geldt ook de buitenlandse wagens.
3. De federale regering zal meer geld beschikbaar stellen om de veiligheid van de auto te bevorderen door voortdurend proeven te nemen. De veiligheidsactie zal nu centraal worden geregeld en niet langer worden overgelaten aan de diverse staten om zodoende meer eenheid te brengen met het oog op verkeersregels, rijbewijs en leeftijdsgrens. In sommige staten in Amerika kan men zelfs al een rijbewijs krijgen wanneer men 16 jaar oud is. De chaos, die er ontstaat door de verschillende bepalingen, zal nu worden opgeruimd. In onze moderne maatschappij is centralisatie nu eenmaal nodig.

Dit wil niet zeggen dat de centrale regering alles gaat bekokstoven zonder met de auto-industrie rekening te houden. De regering beseft heel goed dat het model de aantrekkingskracht is om de auto te verkopen. De mensen hechten nu eenmaal veel waarde aan het uiterlijke en zien daarom de veiligheid van de auto gemakkelijk over het hoofd. De auto-industrie wordt door de regering de kans gegeven om auto's te ontwerpen die er aantrekkelijk uitzien, maar tegelijkertijd aan de veiligheidseisen voldoen. Tot 1970 hebben de auto-ontwerpers de kans zich op deze zaak te bezinnen. Daarom zullen de modellen van 1967-68 ook nog niet veel veranderingen ondergaan, want het neemt even tijd om verbeteringen aan te brengen die in de praktijk de veiligheid daadwerkelijk zullen bevorderen. Heel wat experimenteren moet hieraan voorafgaan.

Toch heeft men wel enig idee welke verbeteringen zullen moeten worden aangebracht. De 'body' zal steviger moeten worden gebouwd. Het 'dashboard' zal op zodanige manier moeten worden opgevuld dat het in geval van een schok meeveert. Ook zullen de knoppen, de vuuraansteker en de deurknoppen meer naar binnen worden gebouwd, zodat ze niet uitsteken en bij een botsing de inzittenden verwondingen kunnen bezorgen.

De voorruit zal steviger moeten worden en aan de bovenrand moeten worden opgevuld met materiaal dat de ruit meer schokvrij maakt.

Men is van plan een stuur te ontwerpen dat in geval van een hevige botsing vanzelf opvouwt, zodat de bestuurder geen verwondingen oploopt door het stuur. Men wil zelfs 'seatbelts' aanbrengen op een zodanige manier dat men de auto niet kan starten zonder de 'seatbelts' vastgegespt te hebben.

Men wil de autobezitters verplichten elk jaar hun auto te laten inspecteren. In sommige amerikaanse staten is dit reeds een wet. Men beweert dat de verkeersongevallen er door zijn verminderd.

Ook wil men de rugleuning van de zitplaats verhogen, zodat de inzittenden bij een botsing hun nek niet zullen breken.

Laten we hopen dat de voorgestelde maatregelen de verkeersveiligheid ten goede komen. Maar het mag toch niet over het hoofd worden gezien dat de voornaamste verbeteringen moeten plaats hebben bij de bestuurder zelf!

DE ZWEEDSE OMBUDSMAN

Overal in de wereld komen tegenwoordig botsingen voor tussen de politie en oproerige demonstranten. Het zijn vooral de minderheidsgroepen die de laatste tijd de politie handen vol werk bezorgen. In Amerika zijn het de negers en de Porto Ricanen; in Zweden de zigeuners; in Engeland de immigranten van andere landen van het Britse Gemenebest en op vele plaatsen zijn het de 'drop-outs'. Deze groepen vormen een moeilijkheid in onze maatschappij. Emotioneel zijn ze vaak uit hun evenwicht geslagen. Zij voelen zich door de maatschappelijke toestanden in de hoek gedrukt. Volgens hen worden hun rechten met voeten getreden. Ze voelen zich verongelijkt en zijn in onze geindustrialiseerde wereld ook inderdaad zeer kwetsbaar. Het helpt dan ook weinig om hen met knuppels te lijf te gaan of met traangasbommen uiteen te jagen, want ze blijven bitter en opstandig tegen de hedendaagse maatschappij. Bovendien raken ze het vertrouwen in de politie volkomen kwijt en beschouwen de rechters als 'big shots', die zich om de gewone man maar weinig bekommeren. Tegelijkertijd gaan ze voort met demonstreren en beweren dat de politie hen mishandelt. Zodoende komt het begrip 'police brutality' in de wereld.

Natuurlijk ontkennen wij niet dat de mogelijkheid bestaat dat de politie soms te hardhandig optreedt, maar dit zal toch niet in alle gevallen zo zijn. Maar zoals het meestal gaat, 'men' slikt graag dergelijke beschuldigingen, vooral wanneer het de overheid of welk gezagsorgaan ook maar betreft. Het gevolg is dat zodoende het gezag wordt ondermijnd. De politie in dit geval wordt als een onrechtvaardige gezien, waartegenover men een vijandige houding aanneemt. Dit is een ernstige zaak, waartegen maatregelen moeten worden genomen. Temeer daar op den duur weinig mannen er voor zullen voelen om het politiekorps te bemannen. Wie zal hen dit kwalijk nemen?

In navolging van Zweden hebben nu verschillende landen, zoals Nieuw Zeeland, Denemarken en Finland, een raad ingesteld die de ingekomen klachten moet onderzoeken. In Zweden staat deze raad onder de deskundige leiding van een ex-Supreme Court rechter, de heer Bexelius. De raad wordt door een regeringscommissie, bestaande uit vertegenwoordigers van alle politieke partijen, aangesteld. Iedereen is vrij schriftelijke klachten in te zenden. De heer Bexelius ontvangt jaarlijks zo'n 1200 brieven. Ze bevatten allerlei soorten klachten. Onlangs ontving de ombudsman een brief van een jongeman die bezwaar maakte tegen het verbod hem opgelegd om 's nachts per motorfiets naar het werk te gaan omdat het lawaai van de motor zijn buren in hun slaap stoorde. Een vrouw van een dronkaard luchtte haar gemoed over het feit dat haar man pas gevangen gezet kon worden nadat ze kon aantonen dat haar man haar had mishandeld. Een dergelijk probleem werd naar de regering gezonden om maatregelen te treffen de wet op dit punt te herzien. Enkele Hongaren zonden een klacht in over het brute optreden van de plaatselijk politie. Deze raad is ook gerechtigd om gevangenissen, instellingen en rechtbanken te onderzoeken wanneer er klachten binnenkomen.

Heel wat klachten, zo vertelt de heer Bexelius, zijn ongegrond. Maar men kan na het onderzoek moeilijk de politie of instellingen de schuld geven of verdacht maken, aangezien de raad het vertrouwen van het volk geniet. Wanneer er enige twijfel is over de juiste uitspraak van de raad, dan kan men de rapporten van de raad er op nazien.

Deze instelling heeft dus ten doel het vertrouwen van het volk in haar gezagsorganen te bewerkstelligen. Ja, het gezag zelf wordt erdoor gehandhaafd. Dit is in onze tijd van bijzonder groot belang. Maar aan de andere kant voelen de minderheidsgroepen zich ook zekerder doordat zij weten, dat zij iemand hebben die hen beschermd tegen mishandelingen. Bovendien wordt allerlei laster over 'police brutality' zodoende de kop ingedrukt. Hiermee is niet alles gezegd. Want de raad verschaft de pers ook een dienst. Zij verstrekt de nodige betrouwbare gegevens die noodzakelijk zijn om de lezers op de hoogte te stellen. Vooral nu de pers zo dikwijls in de berichtgeving, vooral wanneer het sociale misstanden betreft, de feiten op een sensationele manier opgedist, is de instelling van de ombudsman een hele verbetering.

DE HARINGRACE

Scheveningen: De Haringrace is weer begonnen. Als altijd doen de vrouwen en familieleden van de vissers de mannen in alle vroegte uitgeleide in de haven. De eerste vleetvissers gaan weer het zeegat uit op weg naar de visgronden, op jacht naar de nieuwe maatjes.

Mannenpraat

☆

VOORUIT OF ACHTERUIT

Als je op een grote boot over de zee vaart dan is maar moeilijk vast te stellen voor je zelf of je vooruit of wel achteruit gaat. Velen van ons kunnen dit bij ervaring weten. En als de stuurman een turn zou maken en weer terugkeerde naar de plaats van afvaart dan zou wel niemand van de passagiers dat bemerken.

Datzelfde gevoel heb ik ook wel eens als ik de verschillende bladen lees waar ik op geabonneerd ben. En dan bedoel ik dit in geestelijke zin, in de zin van ons kerkelijk en christelijk leven.

Het kan je gebeuren dat je in één het hetzelfde blad leest van zegen van vooruitgang en van vervlakking en achteruitgang.

Nu moeten wij wel erg oppassen om alles wat aan het veranderen is niet te spoedig achteruitgang te noemen.

Er zijn nu eenmaal dingen die het vroeger goed deden, waar we als christenen vol ijver aan mee werkten en die het nu in 't geheel niet meer doen. Natuurlijk denk ik hierbij ook aan ons mannenverenigingswerk. Maar dit zouden we nog maar betrekkelijk een bijverschijnsel willen noemen.

De tijd is aan het veranderen, dat is niet te ontkennen. Dat is hier in Canada zo en dat is ook zo in Nederland.

Wie "Centraal Weekblad" leest uit Nederland kan weten dat Prof. Waterink daarin nog al eens interessante artikelen schrijft over de mensen van vroeger. Hij doet dat altijd op een fijne manier. Hij verheerlijkt die oude tijd niet en ook die mensen van toen die aan het christelijk front stonden niet. Maar toch laat hij vaak iets zien van die echte vroomheid en van dat geestelijk enthousiasme van die dagen.

Ik herinner mij nog heel goed, ik meen dat het in 1916 was, dat ik voor de eerste keer een Bondsdag van de J.V. meemaakte in Arnhem in "Musis Sacrum". Wat was dat een beleving! Zoveel duizenden Christen jonge mensen bij elkaar, de stad, laat staan het gebouw, kon ze nauwelijks bergen. En wat een élan en wat een geestdrift toen de gevierde leider — Dominee Vonkenberg — op het podium kwam. Het gebouw dreunde van het applaus en bij mij liepen de koude rillingen over mijn rug van emotie.

Ik denk nog aan een andere Bondsdag, een paar jaar later in Haarlem, waar oud-gouverneur Idenburg een ernstig en inspirerend woord sprak in de Wilhelmina kerk en Dominee K. Schilder een grote rede hield over het onderwerp "Kop of Staart" en Dominee R. Hamming een slotwoord sprak over "De gekroonde Koning".

Ook deze jongeren toogdagen doen het niet meer in Holland. De Bondsdagen worden nog wel gehouden, maar diezelfde geestdrift is er niet meer. Eigenlijk zou men kunnen zeggen, het wordt nog wat gaande gehouden, maar dan in een heel andere vorm. Men heeft al eens een groot Bijbels openluchtspel opgevoerd, en dit jaar wil men het proberen met een groot landelijk zangfeest te organiseren.

Nu zijn dit allemaal Nederlandse dingen waar ik over schrijf, maar dat komt omdat wij hier in Canada nog geen geschiedenis hebben gemaakt.

Er zijn in deze moderne tijd zoveel fascinerende dingen die de menselijke geest gevangen houden, dank zij T.V. en radio, dat we als het ware van het actieve in het passieve zijn terechtgekomen. Maar toch valt het niet te ontkennen dat nog nooit in de geschiedenis zoveel werk werd gedaan door de Kerk op alle terrein van het leven als in deze tijd. Nog nooit in de geschiedenis is er zoveel geld bijeengebracht, niet alleen om over de gehele wereld het Evangelie te brengen en kerken en scholen te bouwen, maar ook om het vele leed en de nood en honger en ellende te verzachten als nu in de laatste jaren.

Dat mogen we dan toch wel vooruitgang noemen, dat is toch wel een teken dat de Kerk leeft. Een kerk die uitgaat in de wereld dat is een levende kerk.

En wat nu zo verheugend is, is dat er inderdaad van veel zegen op dat werk kan worden gesproken. De bladen melden dat er b.v. in Indonesië een ongekende groei is bij de Christelijke kerken en dat op sommige plaatsen de mensen bij honderdtallen naar de kerk toe komen om onderwezen te worden in de leer der zaligheid en om gedoopt te worden.

Maar de andere zijde van de zaak is dat je in dezelfde bladen kunt lezen van veel inzinking, vervlakking en afval van de kerk. Niet zo heel lang geleden schreef iemand hierover een artikel in C.C. onder de rubriek "lezers schrijven". Deze schrijver maakte zelfs een vergelijking van deze tijd met de dagen van Noach. Dan zou het toch ook wel ten hoogste tijd zijn dat we dat meer van onze kansels hoorden — Bekeert U, bekeert U, want Hij komt om de aarde te richten.

Het is inderdaad mogelijk dat de Kerk, ondanks al het goede werk dat zij doet, toch op weg is om in te slapen, gelijk we lezen in de gelijkenis van de wijze en de dwaze maagden.

Daarom stelde ik de vraag: gaan we vooruit of gaan we achteruit? Soms lijkt het of we wel in de breedte winnen maar in de diepte achteruitgaan.

Ouderen onder ons weten nog wel dat er voor een 40 jaar geleden kleine boekjes en geschriften verschenen om de gelovige te onderwijzen in het oprecht Avondmaal vieren. Ik denk b.v. aan een boekje van Dominee G. Wisse, "De godvruchtige Avondmaalsganger". Een ander boekje zoals "Doet dat totdat Hij komt", of "Ten dis geleid".

Zulke boekjes worden niet meer geschreven en zouden ook niet meer worden gelezen. Trouwens, deze boekjes werden geschreven in de eerste plaats voor de benauwden van geest en de zuchters tot de Here. Dit zouden we dan een vooruitgang kunnen noemen, benauwden van geest en zuchters zijn er niet meer, tenminste ik ontmoet ze niet meer en zuchten hoort toch niet bij het echte geloofsleven? Haastig wil ik er echter wel bijvoegen dat het niet geheel on-bijbels is.

De laatste tien jaren is de Kerk nog wel veel bezig geweest met de formulieren en met een goudschaal zijn de woorden en de zinnen gewogen en gekeurd, aleer de goedkeuring werd gegeven voor een vernieuwd formulier.

Dit alles geeft soms de indruk dat we meer bezig zijn met de vorm der dingen dan met de gesteldheid des harten. Ook de nu gehouden Synode heeft zaken op de agenda staan over nieuwe vragen die opkomen in de boezem der kerk en die om een antwoord vragen. Is de achtergrond van deze vragen nu een bewijs van dieper inzicht of dieper willen graven in de Heilige Schrift?

Wie veel leest in deze tijd geraakt in verwarring en komt tot de vraag: gaan we kerkelijk, geestelijk vooruit of gaan we achteruit?

S.

(Inzendingen voor deze rubriek aan Mr. T. Schinkel, R.R. 1, Amherstburg, Ont.)

36th ANNUAL CONVENTION FEDERATION OF CHRISTIAN REFORMED MEN'S SOCIETIES

On Wednesday, April 27, the annual convention of the Federation officially opened at 12 noon with a luncheon meeting in the First Church of Sioux Centre, Iowa. The Mayor of Sioux Center, Mr. Maurice TePaske, welcomed the convention to his city.

The First discussion meeting was held in the afternoon, where Dr. John Primus of the Calvin College Bible Department spoke on the theme "To God Be The Glory . . . Who Made Us."

The Convention Banquet was held on Wednesday night in the Sioux Center Public School Auditorium. Rev. M. Goote presided.

On Thursday, April 28 the convention continued with its business session. Roll call showed 133 delegates and 61 visitors present. The Bible lessons for 1966-67 will be "The Lord's Discourses in the Gospel of John" and for 1967-1968 the Book of "Revelation" will be dealt with. Reports were read from the Extension Committee and the Social and Publication Committees. Mr. Harry Terpstra was re-elected as Vice-President and Mr. W. Kamstra as Secretary-Treasurer.

The Thursday noon luncheon was followed by showing a film about Dordt College. The afternoon meeting was a discussion meeting. Rev. Howard Vanderwell of Jenison, Mich. spoke on the topic "To God Be The Glory . . . Who Saves Us." At 6:00 p.m. all delegates and visitors gathered at the Holland House for dinner.

The final meeting of the convention, The Convention Mass Meeting, was held in the Sioux Center Public School Auditorium. Rev. Goote served as chairman. After a vigorous song service by the audience, the Dordt College Chorale Choir rendered several numbers. An offering of $409.00 was received for convention expenses. Then Dr. Edwin Roels of the Trinity College Bible Department spoke on the topic, "To God Be The Glory . . . Who Uses Us." The Rev. L. Van Drunen of the First Church of Rock Valley closed this meeting and the convention with prayer.

The 1967 Convention will be held, the Lord willing, in Muskegon, Mich. It is hoped by the National Board that next year many Canadian Societies, especially from Ontario will be represented, now the convention will be so close to home.

The National Board held its meeting on Wednesday morning, April 27, 1966. Mr. S. Runia from Burlington represented the societies from Southern Ontario. Any society in this area wishing information on the Federation please contact him. His address is 2335 Somerset Drive, Burlington, Ont. It would be nice if in the near future a convention could be arranged in this part of our country.

S. P. Runia

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(33)

"Ja!", zei ze en nog eens "Ja!" en ze was zo gelukkig en ze verliet zich volkomen op Martin, zijn armen waren naar haar uitgestrekt...

In werkelijkheid sloeg ze opzij, tegen het tafeltje en Bertha kwam haastig aanlopen, want ze had geschreeuwd.

Soms is ze weer kind. De blauwe lucht is vol van vrolijk geklingel. Overal schijnt het vandaan te komen. Het carillon speelt.

Een klein meisje is ze in een witte voile jurk en stakerige beentjes daar onderuit. Ze heeft een feestmuts op, de Koningin is jarig.

Aan de voet van de geweldige grauwe toren staat ze. En ze kijkt omhoog. Want heel bovenin is de toren blij. Daar zingt hij en daar wapperen de vlaggen. Drie vlaggen slaan er op de wind. En ze zou wel willen vliegen, daar naar toe en ze denkt dat ze het kan, maar dan trekt iemand aan haar vlechten; die trekt haar mee, die trekt haar weg. En weer komt Bertha.

"Geesje, kind, wat is er dan? Waarom schreeuw je toch zo? Wij zijn toch bij je?"

Wij zijn toch bij je. Ja, natuurlijk.

En dan zijn er geen visioenen meer. En de hand is weg. En het witte stoplicht brandt weer.

Ondanks dat voelt ze zich toch weer wat beter en ze is dankbaar voor het sinaasappelsap dat Bertha haar laat drinken. Dit is het enige wat ze nog tot zich neemt.

Er komen weer wat betere dagen. Geesje kan de dingen om zich heen weer waarnemen. En ze ziet dat het het nu toch werkelijk lente is. Ze ziet het aan de bomen, dicht bij haar raam, de teergroene blaadjes, die langzaam uitbotten, iedere dag wat verder. Ze ziet het aan de lucht, die voorzichtig z'n blauw schijnt af te stemmen op de zon.

En ze ziet het aan Tineke. Ja, vooral aan Tineke. Tineke hééft de lente. Want ze heeft de jeugd. Ze draagt nu de jumper die Bertha voor haar breide en die de kleur van haar ogen heeft. Over haar gezicht en armen vleugt het eerste bruin — ze doet er ook erg haar best voor — en wanneer op een vrije middag Johan haar komt halen voor een ritje op de motor, is ze enthousiast.

"Dat helpt zo om bruin te worden, he Johan!, dan waait het je zo maar aan."

Maar Bertha dooft dat enthousiasme onmiddellijk.

"Jij niet op die motor, Tineke! Geen sprake van. En je te pletter rijden zeker. Lees het maar in de krant, altijd komt de duo-zitter er het slechtste af."

Tineke stampvoet.

"Bah! wat bent u toch altijd flauw! Waarom mag ik nou niet? Altijd ziet u leeuwen en beren op de weg. Mag ik dan nooit eens achterop bij Johan?"

"Nee, nooit."

Bertha zit aan tafel in de huiskamer de schone was te vouwen. Ze klemt haar lippen op elkaar, alsof ze te kennen wil geven dat ze er het laatste woord over heeft gezegd. Tineke kijkt naar Johan. Toe, help me nou, smeken haar ogen.

Dan gaat Johan wat dichter bij de tafel staan.

"U denkt, geloof ik, dat u voorzienigheidje kunt spelen," zegt hij bijtend.

Bertha kijkt niet op. Ze vouwt en strijkt en vouwt weer.

"Ik gebruik alleen maar m'n verstand, Johan. En bovendien, zo'n toon verwacht ik van jou niet."

"Ik weet niet wat u bezielt," probeert Johan wat kalmer, terwille van Tineke, "er rijden duizenden motoren langs de weg. Als we nu de één of andere waaghalzerij gingen uithalen, Maar het is een doodgewoon vervoermiddel."

"Het kan me niet schelen, Johan. Tineke gaat niet!"

Tineke heeft de huistelefoon al te pakken. Terwijl ze wacht knipt ze zenuwachtig met haar vingers.

"O, bent u daar, Vader? Johan is hier, hij komt me halen, ik mag met hem mee achterop de motor. Vindt u het goed?"

"Nou Tineke, heb jij even een buitenkansje!", komt Simons stem opgewekt van de andere kant.

Tineke luistert al niet meer of haar vader misschien nog iets te zeggen heeft.

"Ja, fijn hè?" roept ze, "nou, dag!"

Bertha is rood geworden in haar gezicht. Zonder nog iets te zeggen staat ze op en gaat de kamer uit.

"Naar Vader!", weet Tineke direct.

"Kom, wij smeren 'm," zegt Johan.

Maar dan durft Tineke toch niet goed.

"Wacht nou maar even," zegt ze "Vader bepraat Moeder wel."

Johan weet zeker van niet, maar hij wil haar de illusie nog wel even laten. Hij loopt naar de voorkamer en kijkt door het glas van de schuifdeur naar Geesje.

Tineke komt naast hem staan.

"Wat ziet ze wit, hè?" zegt ze zacht. "Als je niet beter wist...

Zie je er zo nu uit als je dood bent, Johan?"

Johan geeft geen antwoord. Zijn gedachten hebben een verre sprong gemaakt. Riekie! Dat geduldige, dat lijdzame, dat had zij ook.

Wat doet ze nu, op dit moment? Waarschijnlijk nog slapen. Liggen, zoals Geesje hier ligt. En geduldig zijn. Of niet. Misschien vindt ze wel een man daarginds. Of misschien...

Er was te veel wat tussen hen stond. Hij ziet het wel in. Maar voor iemand bidden mag je altijd.

Hééft het gebed kracht? Het gebed van een rechtvaardige... Wie is rechtvaardig?

Ja, in de modder was ze geboren. Dat weet God toch. Dat kan God haar toch niet aanrekenen. Want God ís rechtvaardig.

Ja?

Waarom moet Geesje sterven?

En waarom...

"Wanneer ik zo naar tante Geesje kijk," zegt Tineke naast hem, "dan begrijp ik eigenlijk niet waarom ik me daarnet zo druk maakte. Dan lijkt het zo onbelangrijk ineens.

Zou jij bijvoorbeeld durven sterven, Johan? Zo ineens? Want dat is toch eigenlijk waar Moeder bang voor is, voor de dood. Ze wil de dood voor zijn. Maar over het leven wat daarna komt, het eeuwige leven, praat ze nooit met me. Het is net of ze dat wegduwt. Omdat ze de dood wegduwt.

Je vindt het misschien raar, maar soms vind ik Moeder zo zielig. Want het is zo moeilijk om echt lief voor haar te zijn. Bij tante Geesje gaat dat vanzelf. Ik zal haar verschrikkelijk missen."

Dan legt Johan losjes zijn armen om Tineke's schouders.

"Ik zal wel weer wat vaker thuiskomen," belooft hij.

En zo staan ze dan even.

Intussen is Bertha naar Simon gegaan. Ze vindt hem op de drempel van het kantoor, pratend met een klant. Ze kan nauwelijks wachten tot het gesprek is afgelopen. Voor een spiegel trekt ze wat aan haar japon, duwt haar haren wat op. En even schrikt ze van haar eigen gezicht, van de vijandschap in haar ogen. Maar ze behoeft daar niet over na te denken, want de klant gaat weg.

Nu staat zij op de drempel. Ze ziet Simon minzaam buigen bij de deur, de dame verguld lachen. Het windt haar hoe langer hoe meer op.

Uiterlijk rustig loopt Simon terug naar zijn kantoor. Wat er nu weer is?

Nog maar nauwelijks heeft hij de deur gesloten of Bertha begint uit te varen.

"En als je maar weet dat ík het haar verboden heb. Ze gáát niet op dat ding, ik wil het niet hebben. Gewoon spelen met je leven is het. Lees je dan geen krant?" — Simon kan het niet helpen, maar nu moet hij even glimlachen —. "Ja, lach jij maar. Dat je je zoon zo'n onding geeft moet jij weten. Maar Tineke waag ik er niet aan.

En jij geeft je toestemming maar, zonder dat je weet hoe ik er over denk.

Nee, hou je mond, je smoesjes ken ik. O, je bent zo handig. Iedereen praat je naar de mond. En dan zou je nog willen dat ik respect voor je had. Ik..."

Simon pakt een stoel en zet die hard weer neer.

"En nu zou ik wel eens willen weten wat dat met die motor van Johan te maken heeft. Nee, stil! nu is het mijn beurt.

Weet je wat jouw fout is? Dat je altijd voorzieigheidje wilt spelen. Dat je..."

"Hah!," lacht Bertha hard, "vader en zoon, twee handen op één buik."

"Wil je beweren dat Johan dat ook al tegen je heeft gezegd?"

"Ja, dat heeft hij. En dit wil ik je wel zeggen: dat ik van jou zo'n toon niet verwacht en van je zoon zeker niet."

"Denk je niet dat er een grond van waarheid in zit wanneer twee mensen, zonder het van elkaar te weten, hetzelfde tegen je zeggen?"

Simon probeert een wat zachtere klank in zijn stem te leggen.

"Ik denk niets. Het is mijn goed recht om motorrijden gevaarlijk te vinden en Tineke te verbieden, achterop dat monster te kruipen."

Felle kleurtjes tekenen zich af op Bertha's wangen.

"Sta je er wel eens bj stil dat Tineke heel weinig van je mag?"

"Weinig?"

"Ja, weinig!" zegt Simon nadrukkelijk. "Elk sportief genoegen ontzeg je dat kind. Wat heeft het niet een voeten in de aarde gehad voor ze mocht leren zwemmen. Korfballen mag ze niet, daar wordt ze te bezweet van; roeien mag ze niet, dan kan ze verdrinken; kamperen mag ze niet, dan kan ze kouvatten; jeugdherbergen vind je uit den boze; een flinke trip maken, 's zomers, met haar vriendinnen, overal vind jij wel iets in wat het afkeurenswaardig maakt.

Je denkt dat je een goede moeder bent, Bertha. Maar ten opzichte van Tineke ben je egoïstisch."

"Ik egoïstisch? Ik?"

"Nee," zegt Simon vermoeid, "misschien mag ík het zo niet noemen. Misschien is het alleen maar gebrek aan Godsvertrouwen. Maar dat is ook erg, Bertha, als je dat niet hebt."

"Zeg, hoor eens even, als je preken wilt doe je dat maar tegen een ander. Ik ken je te goed."

"Ja, dat zal wel."

Het klinkt niet sarcastisch, niet bitter. Alleen maar als een zich gewonnen geven, het erkennen van een feit.

Bertha's armen vallen slap neer. Ze weet ineens niet meer wat ze verder nog moet zeggen. Gelukkig voor haar dat er geklopt wordt. Het is Oosterhuis. Zo ongemerkt mogelijk loopt ze hem voorbij.

Wanneer ze boven komt is Johan weg.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$3.00
Engagement-announcements	$3.00
Marriage and anniversaries	$5.00
Notifications of death	$4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Voor de vele felicitaties die wij ter gelegenheid van onze 45-jarige echtvereniging mochten ontvangen betuigen wij onze hartelijke dank.

Mr. &n Mrs. J. OUDMAN.
Taber, Alta.

Langs deze weg danken wij allen hartelijk voor de belangstelling bij de herdenking van ons 45-jarig huwelijk betoond. Het is ons niet mogelijk allen persoonlijk te bedanken. Bovenal danken wij onze Hemelse Vader voor de vele zegeningen ons geschonken.

Mr. & Mrs. K. BOONSTRA.
Burlington, Ont.

Op 13 juni 1966 hopen wij de 40-jarige echtvereniging te herdenken van onze geliefde ouders en grootouders

AART VERSTEEG
en
ALBERTA VERSTEEG—v. d. POL

Dat de Here hen nog lang mag sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

Jaap & Catrien Versteeg, Clifford, Ont.
Gijs & Tinie Versteeg, Gorrie, Ont.
Arend Jan & Alie Versteeg, Nederland.
Cor & Nelie Versteeg, Fordwich, Ont.
en 17 kleinkinderen.

R.R. 2, Clifford, Ont.

The Lord willing, we hope to celebrate with our parents and grandparents

HENDRIK JANSMA
and
PIETJE JANSMA—VANDER WIELEN

the occasion of their 35th wedding anniversary on Monday, June 13th, 1966.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years to come, is the prayer of their thankful children and grandchildren.

Keswick, Ont.:
Henry and Elizabeth Jansma.
Brooklin, Ont.:
Adrian and Gertie Jansma.
Stroud, Ont.:
Tine and Frank Kamstra.
Bradford, Ont.:
Ann and Leon Radder.
and 17 grandchildren.

R.R. 2,
Newmarket, Ontario.

On June 18, 1966 we hope to celebrate with our beloved parents

PETER BILSTRA
and
AAFKE BILSTRA—BLOEM

the occasion of their 30th wedding anniversary.

We thank God for all He has given us in them, and pray that He may spare them for each other and for us.

Love from their children
Albert and Mary
and Nellie.

50 South Street,
Goderich, Ontario.

With gratitude to God, we hope to celebrate with our parents

EGBERT HOFSTEDE
and
JANTJE ANNETTE HOFSTEDE—DERING

the occasion of their 25th wedding anniversary to take place on June 12, 1966.

That God may spare them for each other and for us, is the prayer of the children. That also we may love the Lord Jesus Christ in our present and future family lives, as our parents have.

Mr. & Mrs. H. Hofstede.
Mr. & Mrs. J. Hofstede.
Janet & Grant.
Sid.
Irene.
and grandchild, Eddie B.

Deut. 33:27: The eternal God is thy refuge, and underneath are the everlasting arms; and he shall thrust out the enemy from before thee; and shall say: Destroy them.

36 Scene Street,
Acton, Ontario.
Box 736.

Reception to take place on June 24, 1966 in the Christian Reformed Church Hall, Acton, Ontario. at 8 P.M.

The Lord has taken unto himself a beloved member of our Youth Club

GEORGE JOHN HELMUS,

on May 24, 1966, due to a drowning at the age of 14.

The Youth Club wishes to extend their deepest sympathy to his parents and brother in the loss of their son and brother.

May the Lord strengthen them in their sorrow.

The Kemptville Youth Club:
Ranger De Vries, President.
Shirley De Roos, Secretary.

Spencerville, Ontario.

Op zondag 29 mei 1966 is plotseling in de Here ontslapen onze lieve en zorgzame moeder, grootmoeder en overgrootmoeder

Wed. WIETSKE BOERSMA—DYKSTRA,

echtgenote van wijlen Sieben Boersma, Dokkum.

F. Visser,
T. Visser—Boersma, Zwaagwesteinde.
S. Hengst,
M. Hengst—Boersma, Rohel, Friesland.
J. Huizinga,
M. Huizinga—Boersma, Bergum.
B. Hiemstra,
E. Hiemstra—Boersma, Sarnia.
W. Hoekstra,
M. Hoekstra—Boersma, Dokkum.
E. de Groot,
S. de Groot—Boersma, Hogezand.
J. Kraak,
C. Kraak—Boersma, Sarnia.
L. Bouma,
S. Bouma—Boersma, Hardenberg.
M. Boersma,
A. Boersma—van Brug, Sarnia.
H. Wiarda,
W. Wiarda—Boersma, Sarnia.
S. Boersma,
J. Boersma—Korvers, Brantford.
H. Boersma,
D. Boersma—Berg, Strathroy.

Na een kortstondige ziekte heeft de Here tot Zich genomen onze geliefde vader, grootvader en overgrootvader

TEKKE HELMUS,

op de leeftijd van 80 jaar, sinds 2 febr. 1957 weduwnaar van Anke Datema.

Spencerville:
K. Helmus.
J. Helmus—Lucas.
Adisson:
G. Helmus.
D. Helmus—Lucas.
Wyoming:
L. Batterink.
F. Batterink—Helmus.
6 kleinkinderen en
3 achterkleinkinderen.

Ps. 91.

R.R. 3, Wyoming, Ont.

After a trying illness the Lord took away our husband, father, and grandfather

BEREND JACOB VOS,

on June 1, 1966. He was 59.

In faith in the resurrection of the dead we have buried him in the Cumberland, Ont. cemetery.

Mrs. B. J. Kerssies Vos, Navan, Ont.
Mr. & Mrs. P. Kroon, Grand Rapids, Mich.
Mr. & Mrs. J. Vos, Navan, Ont.
Mr. & Mrs. J. Rozema, Sarnia, Ont.
Rev. & Mrs. J. B. Vos, Chatham, Ont.
Mr. & Mrs. J. Westerhof, Amsterdam, Holland.
Mr. & Mrs. W. Drost, London, Ont.
Mr. & Mrs. W. Verspoor, Lansing, Mich.
Mr. & Mrs. P. Syrier, Woodstock, Ont.
and grandchildren.

(Only announcement.)

COMING TO LONDON?

Boys who are looking for rooms or boarding in a Christian home are welcome at A. De Vries, phone 451-8174. Very close to public transportation.

Ter overname wegens ziekte

LANDSCAPING AND GARDEN CENTRE

in Canada's hoofdstad. Dicht bij Chr. Ref. Church. Prijs van huis en winkel $30,000 totaal. Genegen koper in te werken. Schrijf aan no. 1882, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Lady, having one child, travelled extensively, is looking for

GOOD HOME

to perform her capabilities. No heavy work, but able to take responsibility. Letters under number 1884, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

MALE HELP WANTED

Applications now being received for two male employees at one of Canada's largest and most modern poultry farms. Good wages and excellent opportunities. State name, age, and experience to John Hoytema, % Feather Crest Farms, Box 36, Mount Albert, Ont.

FURNISHED APARTMENT FOR RENT

Suitable for 3 girls or 3 boys. Couples need not apply. Available immediately. Completely private. Apply 62 Delaware Ave. (corner Delaware and Sanford), Hamilton or call 525-3320.

---

100 Acres Gemengd Bedrijf

5 mijlen vanaf York.

8 Kamer huis, van alle gemakken voorzien. Geschikt voor twee gezinnen. Grote barns, varkensschuur. Machineschuur. Alle nodige machinerieën. 50 stuks vee, 10 zeugen, 500 legkippen. Vraagprijs $56,000, downpayment $20,000 (open for offer).

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Our children, ages 12 (boy), 10 (girl), and 8 (girl) would like to spend a few weeks of their summer vacation

ON A FARM

for reasonable reimbursement. Need not be together on one farm. Please call collect, Toronto 741-1247.

FARM FOR SALE

4 miles north of Emo, Ontario. 180 acres, 120 clear. Excellent buildings, 2 unit Surge milking machine, 1 good tractor, 1 very good mower, 1 good rake, 1 almost new wagon, 1 brand new manure spreader. Plenty of water with system in barn. Apply to R. Hoogsteen, R.R. 2, Emo, Ontario.

For sale:

FARM WITH 480 ACRES

with 200 acres clear. Has a complete line of farming machinery, good milk quota, with fifty head of cattle. Large milk house has bulk tank, also hot and cold water. Large barn has running water. Seven room house has full basement, new oil furnace, modern bath rooms, also hot and cold water. Large spring supplies water to the farm. Located twelve miles from Christian Reformed Church. Apply A. Kamerman, R.R. 1, Stratton, Ontario, Canada.

Wanted:

HOMEMAKER

for the family aid of Toronto, with members of the Canadian Reformed and Christian Reformed Church. Please send applications to: Mrs. A. Den Broeder, 11 Allenbury Gardens, Suite 11, Willowdale, Ont. or phone 222-2469.

Two ladies desire ride with either ladies or couple to

WESTERN CANADA

from Hamilton in the last two weeks of June or the first week of July. Call Waterdown MU 9-6970.

Buitengewone aanbieding

TURKEY FARM

50,000 sq. ft., 30,000 turkeys 3 x per jaar. Contract gegarandeerd voor 3 jaar à 35¢ per stuk. Prima gebouwen, waarvan 20,000 sq. ft. nieuwe gebouwen. 6 Acres land, pracht location aan Highway. Chr. Ref. Church ½ mijl. Bus voor Chr. School voor de deur. Town water en gas. Solid brick huis, 9 kamers. Vraagprijs $85,000, down $26,000—$28,000. 1st mortgage for balance 6½%, 2nd mortgage mogelijk voor aanvulling downpayment. Verdere inlichtingen

GERRIT OTTEN
Phone 563-7904
BEAMSVILLE. ONT.
Agent for HAROLD JARVIS
Real Estate Ltd., Grimsby, Ont.

BUSINESS OPPORTUNITY

Successful Feed-Poultry Business. Included is warehouse, mixing room, office, stable, poultry houses for 3,000 layers, eight-room modernized home. Excellent retail egg market at door. Owner is retiring. For further particulars write Howard Latsch, Box 379, Palmerston, Ont.

Ouderdomspensioen in Canada

Ouderdomspensioenen vallen in Canada onder het beheer van het Department of National Health and Welfare. Vroeger kwam men pas op zijn 70ste verjaardag in aanmerking, maar in 1965 is een wet uitgevaardigd, waarbij deze leeftijd wordt verlaagd. In januari 1966 kwamen personen die 69 waren in aanmerking voor pensioen; in januari 1967 zullen 68-jarigen in aanmerking komen. Personen die nu 68 jaar zijn en zij die deze leeftijd in de loop van dit jaar hopen te bereiken moeten hun aanvragen voor pensioen in **juli van dit jaar** indienen. Zij die in 1967 de leeftijd van 68 jaar zullen bereiken dienen hun aanvraag zes maanden voor hun verjaardag in te dienen. Ieder jaar wordt de leeftijd voor het pensioen met een jaar verlaagd tot aan 1970; dan komt men dus in aanmerking als men 65 jaar is.

Het ouderdomspensioen bedraagt $75.00 per maand voor allen die aan de voorwaarden voldoen. Zij die de vereiste leeftijd hebben bereikt komen in aanmerking voor pensioen als zij op een der drie volgende manieren voldoen aan de eisen die worden gesteld ten aanzien van het verblijf in Canada: (1) Men komt in aanmerking als men gedurende een periode van 10 jaar in Canada heeft gewoond, direct voorafgaande aan de pensioengerechtigde leeftijd. Het is echter in de wet zo gesteld dat men gedurende een bepaalde tijd in het buitenland verkeerd mag hebben als dit de 10-jarige periode niet te zeer beinvloed heeft. (2) Een persoon die niet aan deze eisen voldoet kan toch in aanmerking komen als hij voor deze 10-jarige periode zolang in Canada heeft gewoond dat zijn tijden van verblijf in Canada in totaal tenminste twee keer zo lang zijn als de tijden van zijn afwezigheid en als hij tenminste 1 jaar voor de aanvraag voor pensioen in Canada heeft gewoond. (3) Men komt ook in aanmerking als men minstens 49 jaar in Canada heeft gewoond na het bereiken van de 18-jarige leeftijd.

De grote meerderheid van hen die de leeftijd van 69 jaar hebben bereikt ontvangen hun pensioen reeds. Zij die hun pensioen nog niet hebben aangevraagd dienen dit zo vlug mogelijk te doen. Zij die in de toekomst in aanmerking komen voor ouderdomspensioen moeten dit tenminste zes maanden voor de datum van intreding aanvragen. U kunt de aanvraagformulieren verkrijgen op alle postkantoren en bij de plaatselijke kantoren van de "Old Age Security". U vindt die kantoren meestal in de hoofdstad van de provincie. Als men tijdig zijn aanvraag indient ontvangt men de eerste betaling een maand nadat men de pensioengerechtigde leeftijd heeft bereikt. Als de aanvraag niet op tijd wordt ingediend kan men dank zij een wijziging die onlangs in de wet is gemaakt ook van terugwerkende kracht uitbetaald krijgen voor een maximum van een jaar.

Lezers die nog andere vragen hebben kunnen zich wenden tot de directeur van het plaatselijke Ouderdomspensioen Bureau of tot het Department of National Health and Welfare in Ottawa.

FARMS TE KOOP

200 acre, 180 bewerkbaar. Dit is een prachtige farm, zowel het huis als de barn. Alles is van alle gemakken voorzien, evenals de barn en het melkhuis. Bulktank, stable cleaner, en genoeg ruimte voor 100 stuks vee. Deze farm kan gekocht worden met en zonder vee en machinerieën.

Een 100 acre farm, nieuwe barn, 6 jaar oud huis, is van alle gemakken voorzien. 95 acre bewerkbaar. Kan overgenomen worden met de crop voor de prijs van $22,500 met $5000 down.

Tevens een **100 acre farm,** alles bewerkbaar. Deze kan gekocht worden als going concern. Deze farm heeft 2 barns, een voor koeien en een voor varkens. Nieuw melkhuis met bulktank. 50 stuks vee (Jersey) en een volledige lijn van machines. Eveneens een 9 rooms stenen huis, is van alle gemakken voorzien. Open voor offer.

En voor meer farms van 50 tot 500 acres, met en zonder vee en implements, rond Woodstock, Embro, Ingersoll, Delhi en Aylmer, schrijf of bel

Mr. of Mrs. J. Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, Ont.
Tel. 423-6406

Vertegenwoordigen

Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Bijzondere aanbieding

90 ACRES best land, pracht location. 2 Tractors, loader, elevator, wagons, Harvester, power mower, spreader, etc. 20 Melkkoeien, 9 heifers en jongvee. Ruime veestal, 90 ton silo, en verdere bedrijfsgebouwen in prima staat. 8 Kamer huis in goede conditie. Melkcontract. Slechts $36,500 met $12,000 down.

—

Combinatie FRUIT en BROILER FARM. 21 Acres of mixed fruit, 7300 broiler quota. Alle machinery en implements. Prima huis, meer dan middelmatig inkomen.

Slechts een greep uit onze ruime keuze Dairy en Mixed Farm, Fruit- en Beef Cattle Farms.

Alles dicht bij Kerk en School.

GERRIT OTTEN
Phone 563-7904
BEAMSVILLE. ONT.
Agent for HAROLD JARVIS
Real Estate Ltd., Grimsby, Ont.

---

101 RUSSISCHE "KOSMOSSEN" IN 4 JAAR

aantal gelanceerde Kosmos-satellieten

Kosmos-satelliet

1962	1963	1964	1965
12	12	27	50

TIEN VAN 10.000 JAAR . . .

Om de 18 dagen lanceren de Russen een satelliet!

De internationale telexlijnen geven op gezette tijden een klein berichtje dat Rusland een Kosmossatelliet in een baan rond de aarde heeft gebracht. In een paar regels is de zaak daarmede dan afgedaan. De naam "Kosmos" heeft een bekende klank gekregen want al vanaf 1962 lanceert Rusland deze satellieten. Verzamelt men echter alle gegevens over deze serie "Kosmos" dan blijkt het dat Rusland ongeveer om de 18 dagen een Kosmos-satelliet lanceert!

In onze grafiek geven wij een overzicht van de jaarlijks gelanceerde Kosmossen sedert 1962. Totaal zijn het er 101 geweest tot en met 1965. De meeste satellieten hebben een levensduur gehad van ongeveer een week maar er zijn ook Kosmossen bij die 10.000 jaar lang om de aarde zullen blijven cirkelen. Totaal draaien er thans 10 van deze Kosmossen om ons heen en alle tien zijn zij gelanceerd in september 1965.

Van de andere exemplaren zijn er minstens 3 geweest die tot taak hadden atoomexplosie op de aarde te registreren, dit waren de Kosmossen 3, 5 en 11. Bestudering van de banen van de Kosmossen geven de veronderstelling dat een aantal Kosmossen als doel heeft het fotograferen van gebieden op aarde. Overwegend dienen de Kosmossen echter zuiver wetenschappelijk onderzoek van de ruimte rond de aarde, volgens de Russen zelf. Dr. F. Krieger van de Rand Corporation in de Ver. Staten is echter van mening dat de Kosmossen overwegend een bedekt militair doel hebben. Het bulletin van de Russische Akademie van Wetenschappen van augustus 1965 gaf het bericht dat de Kosmos 5 in juli 1962 de resultaten fotografeerde van een Amerikaanse atoombomexplosie boven de Stille Oceaan.

Een gelijk werk met gelijke doelen bezitten de Amerikanen in hun serie Samos-satellieten.

Tengevolge van machinebreuk is de verzending van dit nummer van ons blad 2 dagen vertraagd.

For Sale in Kentville, N.S. area:

3 Large Beef Farms:

No. 1: 600 acre, 110 heads of beef, 150 hogs. 40 acres peas on contract. Total price $50,000.

No. 2: 167 acres of the best of land, incl. 20 acres orchard. 100 purebred Shorthorns, 4 modern barns, 2 good houses. Good machinery. Total price $65,000.

No. 3: 200 acres land, modern barn, 75 heads of beef.

For Market Gardening:

No. 1: 190 acres, 70 acres clear, good 2½ storey house. Sandy loam, ideal. Small barns. $8,500.

No. 2: 300 acres incl. 40 acres orchard, 100 acres for vegetables, house near brook. $10,000.

Other Farms:

A large orchard-beef farm, 2 large barns, 1 large house.
A medium sized dairy farm with contract, $22,000.
And many more.

Contact: F. VanMeekeren, Sheffield Mills, King's Co., N.S.

WANTED:

1) FURNISHED APARTMENT for Professor and his wife, month of July.
2) FURNISHED HOME for Professor and family, month of July and half of August.
3) ROOM AND BOARD for Students

in vicinity of Hamilton District Christian High School. Please call 628-2558 evenings or 627-1411.

SUMMER COURSE FOR CHRISTIAN TEACHERS
JULY 4—AUG. 12, 1966.

UNUSUAL OPPORTUNITY

FOR SALE

Well established Business

Greenhouse Supplies and Equipment

located in South Ontario.

Unlimited potentials for the right party. Write for particulars to Box 1885, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Calgary (Maranatha), Alta., G. Bieze te Alliston, Ont.

Bedankt

voor Wallaceburg, Ont., J. Nutma te Dundas, Ont.

voor Rock Valley (Calvin), Iowa, U.S.A., S. Viss te Houston, B.C.

voor Grand Haven (I), Mich., U.S.A., als zendeling voor Japan, P. Kranenburg te Jarvis, Ont.

Aangenomen

naar Bowmanville (Maranatha), Ont., J. Nutma te Dundas, Ont.

CHRISTIAN REFORMED CHURCH

De samenwerkende kerken van Barrie, Orillia en Collingwood, Ont. besloten om te Midland, Ont. één dienst per maand te houden. Bij verdere groei zal later overleg worden gepleegd met de Home Missions Board over een mogelijke uitbreiding van het kerkewerk in Midland.

De kerken van Edmonton, Alta. die met evangelisatiewerk in de Calder area zijn begonnen, hebben om hulp verzocht van de Home Missions Board. Nu Rev. Vrieze weldra Edmonton gaat verlaten is er dringend een plaatsvervanger nodig om dit werk voort te zetten.

De kerk van New Liskeard, Ont. wordt deze maand opgeheven. Men hoopt de kerk van Cochrane, Ont. in leven te kunnen houden. Men heeft nu Mr. J. Tensen, tot heden werkzaam te Penticton, B.C., benoemd. Of Mr. Tensen deze benoeming zal aannemen is tot heden nog niet bekend.

De classis Toronto zal, in samenwerking met de classes Hamilton en Chatham, een onderzoek instellen naar de mogelijkheid een nieuwe classis te formeren in het gebied van Huron Lake.

De classis Hamilton heeft in haar laatste vergadering eervol emeritaat verleend aan Rev. G. J. Hoytema te York, Ont. Rev. Hoytema werd in 1901 geboren en ontving zijn opleiding aan de Theologische School te Kampen. In 1931 werd hij predikant te Twijzelerheide, Fr. In 1935 vertrok hij naar Smilde en in 1947 naar Monster, Z.H. In 1952 kwam Ds. Hoytema naar Canada om de arbeid op te vatten te Clinton en Exeter, Ont. Bij verdere groei der gemeenten kreeg hij in 1956 enkel Clinton als arbeidsterrein. In 1959 verbond hij zich aan Dunnville en York, Ont., totdat in 1964 enkel York zijn arbeidsveld werd. Het emeritaat zal ingaan per 1 augustus 1966.

Uit Nederland ontvingen we het nieuws dat Ds. R. Kok, Chr. Geref. predikant te Alphen aan de Rijn, op 75-jarige leeftijd nog een beroep aannam naar de kleine kerk van Ameide, Z.H. Als bijzonderheid werd er bij vermeld dat Ds. Kok in Ameide door zijn schoonzoon bevestigd werd, terwijl de predikatie gehouden werd door zijn zoon.

Boven: Prof. Herman Ridderbos.

Rechts: Prof. Calvin Seerveld.

Prof. Herman Ridderbos en Prof. Calvin Seerveld in Toronto

Wat is het Koninkrijk der Hemelen en hoe is de Kerk daarbij betrokken? Wat betekent dat Koninkrijk eigenlijk voor mijn dagelijks leven?

Dat zijn vragen waar iedere christen mee te worstelen heeft, ongeacht zijn of haar positie in de wereld. Hoe passen wij het toe en hoe brengen wij het Koninkrijk van het theoretische naar het praktische over?

Prof. Herman Ridderbos, de bekende Nieuw Testamenticus uit Kampen, Nederland, zal hierover spreken op de studie conferentie, die op 16 juni a.s. in Toronto zal worden gehouden. Hij heeft over het Koninkrijk Gods een speciale studie gemaakt en er een boek over geschreven. Men mag dus verwachten, dat Prof. Ridderbos iets te zeggen heeft over het onderwerp. In de morgenvergadering van 9 uur zal hij spreken over "The Kingdom of God and the Church of Christ" en in de middagvergadering van 2 uur over "The Kingdom of God and our Life in the World".

In de avondvergadering zal Dr. Calvin Seerveld van Trinity Chr. College in Chicago, spreken over "The meaning of Silence for Daily life and Sunday worship".

Deze conferentie is niet in de eerste plaats voor studenten bedoeld. Iedereen is welkom en men verwacht dan ook een grote opkomst. De conferentie is georganiseerd door de Association for Reformed Scientific Studies, en zal worden gehouden op 16 juni a.s.

De plaats van samenkomst is de Toronto Christian Highschool te Woodbridge, Ont.

Kosten voor de gehele conferentie zijn $5.00 plus $1.00 voor de lunch en $2.00 voor het banquet. De avondvergadering is vrij. Echter zal er dan een collecte ter bestrijding van de kosten worden gehouden.

PULPIT SUPPLY WANTED

for June and July. in the Brandon Christian Reformed Church. Interested ministers please contact the clerk Mr. D. Van Heyst, Box 792, Brandon, Manitoba, if you will be in the area.

Wanted:

PULPIT SUPPLY IN AUGUST

Any minister able to preach in Oshawa (Zion Chr. Ref. Church) in August, please contact the Clerk, Mr. H. Glas, 37 Westmoreland St., Oshawa, Ont.

The Christian Reformed Church of Clinton requests

PULPIT SUPPLY

for July 3, 10 and 24. Ministers vacationing in the Lake Huron region contact Mr. John Land, R.R. 2, Bayfield, Ont.

COLLINGWOOD CHANGES THE (CHURCH) TIMES

All Calvinist vacationers coming to Collingwood and vicinity are cordially invited to come and worschip with the Chr. Ref. Church. The worsnip-times are as indicated in the yearbook, 10 a.m. and 3 p.m. EXCEPT for the fourth (and in July the fourth and the fifth) Sunday of the month. Our live broadcast morning service then will start at 11 A.M.

73% BUITENKERKELIJKEN IN AMSTERDAN

Als men aanneemt dat van de rooms-katholiek en gereformeerd geregistreerden nog 60% kerks is tegen 20% van de hervormden en 100% van de kleine kerkgenootschappen, dan zijn van de 100 Amsterdammers 14 rooms-katholiek, 4 hervormd, 3 gereformeerd, 6 overig kerkelijk en 73 buitenkerkelijk. Dit is de conclusie van dr. M. van Hulten in een artikel van zijn hand.

De officiële cijfers zijn veel hoger, maar het is een bekend feit dat velen zich als kerkelijk laten registreren, hoewel zij dit in feite al lang niet meer zijn.

Een andere conclusie is dat gereformeerden en katholieken een naar verhouding jonge leeftijdsstructuur hebben. Het grote kindertal draagt daar veel toe bij. De andere kerkgenootschappen verouderen alle in min of meer ernstige mate.

—Uit: Nederlandse Post

ZIELENTAL VAN ENGELSE KERKEN LOOPT TERUG

Uit statistieken van de (Anglicaanse) Kerk van Engeland blijkt, dat in deze kerk jaarlijks een negen miljoen jongemensen "aangenomen" worden als lid, maar dat er van dit aantal bijna zeven miljoen geruisloos verdwijnen. Het aantal leden, dat deelneemt aan de Paasviering, is teruggelopen tot 2,3 miljoen zielen. Deze teruggang wordt onder meer toegeschreven aan het tekort aan predikanten, wier aantal de afgelopen tien jaar is gedaald van vijftienduizend tot elfduizend. Het predikantenkorps is ook sterk verouderd — de gemiddelde leeftijd is 53 jaar — wat het contact met de jeugd niet ten goede komt. Een andere oorzaak is de ontvolking van het platteland, waarvoor vele dorpskerken steeds minder worden bezocht en gemeenten vaak gecombineerd moeten worden. De financiën van de Anglicaanse Kerk zijn gezond; de predikantstraktementen zijn verhoogd tot een minimum van tienduizend gulden met vrij wonen en onkostenvergoeding.

De Methodisten Kerk in Engeland verliest gemiddeld tienduizend leden per jaar. In de kerk schrijft men deze teruggang onder meer toe aan sociale veranderingen in Engeland. Het Methodisme trok vroeger vooral de lagere middenklasse en de hogere arbeidersklasse aan, maar deze groepen zijn nu middenklasse geworden, waar de aantrekkingskracht van het Methodisme het zwakst is. Een andere factor is de sterke daling van het aantal leken-voorgangers van de Methodisten Kerk; hun aantal is de afgelopen dertig jaar teruggelopen van 35.000 tot 21.000. Het totale zielental van de Methodisten Kerk is van 856.000 in 1933 gedaald tot een 700.000 nu. In die periode is het inwonertal van Engeland met een half miljoen per jaar gestegen.

(Centraal Weekblad)

TEACHERS WANTED

Due to higher enrollment the Clinton Christian School will be in need of a

SIXTH TEACHER

for the intermediate grades.
Please contact Mr. W. J. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Due to expansion, the Timothy Christian School of Williamsburg, Ont. will be in need of

ONE TEACHER

for the 1966-1967 school year.

Please send your application to: Mr. E. Dentz, R.R. # 1, Iroquois, Ont.

Calvin Christian School, Winnipeg, Manitoba, is seeking applications for

TEACHERS

for Grades 3, 4 and 5 for the school year 1966-67. Attractive salary schedule. Please send inquiries and applications to Mrs. B. Ryzebol, Box 116, R.R. # 5, Winnipeg, Manitoba.

Due to the necessity of expansion the John Calvin Christian School of the University City of Guelph urgently needs a

3rd TEACHER

for the primary and intermediate grades.
Send applications to the Principal, Mr. T. Bootsma, 290 Water Street, Guelph, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.

Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

Urgently needed for the Terrace Calvin Christian School

ONE TEACHER

for grades 1-3 in order to be able to start our school. We have a principal. Come to the beautiful Skeena Valley. For further information write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).

Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

The Abbotsford Christian School, located in the heart of the beautiful Fraser Valley of British Columbia, still needs

ONE TEACHER

for its Junior High School.

Subject Areas: English, French.

Please, send applications or letters of inquiry to the principal Mr. John Kampman, Box 718, Abbotsford, B.C.

The Wallaceburg Christian School (4 rooms) will need a

PRINCIPAL

(Grades 7-8)

for the 1966-67 school term. Please send applications to: Mr. P. Langeveld, Secretary, 120 Oak St., Wallaceburg, Ont. Phone: 627-5094.

Our school is in need of

A TEACHER

qualified to teach

(a) the basic subjects in grade one;

(b) some subjects in the upper grades depending on the applicant's preference.

Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ontario.

OTTAWA CHRISTIAN SCHOOL requires a

TEACHER

for grade one this Sept. Secretary Mr. S. Vandewint, 289A Zephyr Ave., Ottawa 14, Ont. Principal Mr. E. Geertsema, 624 Fuller S.E., Grand Rapids, Mich. 49506.

The Board of John Knox Christian School of Brampton is in need of

A QUALIFIED TEACHER

preferably male, in one of the intermediate grades.

Please send application, stating qualifications and references to the Secretary: G. W. Gerrits, 15 Tullamore Road, Brampton, Ont.

Due to retirement and expansion, the Canadian Christian School Society of Smithers and Telkwa, B.C., in the beautiful Bulkley Valley, is still in need of

ONE TEACHER

for grade 1.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Secretary, S. Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

Appelbloesem en mogelijkheden in de Annapolis Valley, N.S.

Het Appelbloesemfestival is een traditie geworden in de Annapolis Valley. Dit jaar vierden we het 34ste, en het ging gepaard met veel festiviteiten. Zeer terecht wordt het Appelbloesemfeest genoemd, want deze Valley ziet er in de laatste week van Mei en de eerste van Juni inderdaad uit als een schaakbord: de uitgestrekte boomgaarden steken prachtig af tegen weiland, bos- en bouwland.

Als U belang stelt in deze prachtige streek moet u even de kaart ter hand nemen. Maandag 23 mei begonnen de festiviteiten in Digby: parades, watersport, de echte traditionele 'ox-pull' waarin verschillende spannen ossen om de eer vechten in 't verslepen van kolossale vrachten. De feesten verplaatsten zich toen naar het andere eind van de Valley: Windsor. Vervolgens kwam Berwick aan de beurt en tenslotte het hoogtepunt van de week: de feesten in het hart van de Valley: Kentville. Daar werd op vrijdag 27 mei de koningin gekroond: Queen Annapolisa. De RCAF band van de Militaire basis Greenwood gaf een concert, parachutisten demonstreerden boven Memorial Park. 't Was een dag waarop je inderdaad over de hoofden kon lopen in Kentville.

En al deze drukte komt voort uit het eigene van de streek. Net zoals in de Hollandse bollenstreek het bloemencorso een natuurlijke uiting is, zo is het in de Annapolis Valley met het Appelbloesemfestival. Tien jaar geleden stond het er met de fruitteelt nog niet zo best voor; maar nu de grote conservenfabrieken al het fruit kunnen verwerken, dat geproduceerd wordt, begint de glorie van de Valley weer terug te komen. Ook hebben nieuwe soorten appels een vaste plaats gekregen op de buitenlandse markten.

Diezelfde conservenfabrieken zijn ook een grote ruggesteun voor tuinbouwprodukten. Door de vaste prijzen die ze voor verschillende produkten geven, komt er a.h.w. een minimumprijs (die niet laag is) en waar de handel niet beneden kan gaan. Zo ligt het land hier wijd open voor fruit- en groenteteelt. En hoewel de prijzen van farms omhoog gaan, liggen ze nog stukken lager, vaak de helft, dan in andere goede land- en tuinbouwstreken. Hier liggen nog de echte Canadese mogelijkheden voor Hollanders die vooruit willen en die toch niet in het achterland willen leven.

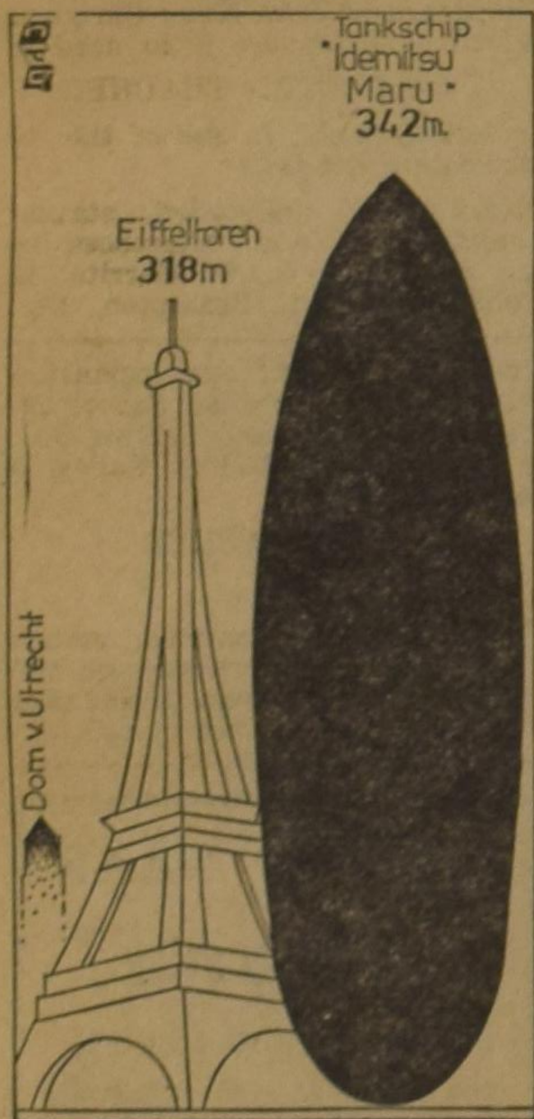
Nu de plezierige warme zomer weer gearriveerd is, moet u echt deze streek eens bezoeken. De mensen van de Christian Reformed Church in Kentville geven u graag onderdak als 't enigszins kan en we leiden u gratis rond. Want eerlijk gezegd zijn we een beetje trots op de Valley.

Als U niet kunt komen, schrijf dan eens om inlichtingen, ook als u een zaak wilt beginnen. Wilt u uitbreiden in tuinderij, fruitteelt of beefcattle, en hebt u geen gelegenheid waar u bent, schrijf dan dadelijk. We kunnen u aan middelmatige en grote bedrijven helpen.

U weet toch dat de Nova Scotia Land Settlemennt Board flinke leningen geeft? Als u maar 25% van de koopsom van de farm-zonder-meer hebt, kunt u de rest lenen tegen redelijk-lage rente. De financiële hulp is hier werkelijk bijzonder. En de voorlichting van het Research Station in Kentville is uitstekend. Vraag maar aan de farmers en fruitkwekers die hier in het laatste jaar begonnen zijn!

En verder geven we als commissie voor hulp aan settlers alle advies over bedrijven, leningen, afzetmogelijkheden, enz. Ons contact adres is: Mr. F. VanMeekeren, Sheffield Mills, King's Co., N.S.

HET GROOTSTE SCHIP TER WERELD

Het grootste schip ter wereld zal de hoogte van de Eiffeltoren in lengte overtreffen

De kiel is gelegd van het grootste tankschip ter wereld. In Jokohama (Japan) is men bezig met de bouw van de "Idemitsu Maru", een supertanker van 205.000 ton. Dit schip wordt 342 meter lang en alleen het bovendek heeft al plaats voor 100.000 mensen. Dit schip, dat langer is dan de beroemde Eiffeltoren bevat 2 grote olietanks in het ruim. Per jaar zal dit schip ca. 9 reizen maken en een hoeveelheid olie transporteren die voldoende is om gedurende twee jaar 33.000 auto's te laten rijden. Op 1 februari van dit jaar is men met de bouw begonnen en in december a.s. hoopt men de reus in de vaart te hebben.

Alles aan boord is dermate geautomatiseerd dat er slechts een bemanning nodig is van 32 koppen.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

WILL MAN CREATE LIFE?

by Louis M. Tamminga

A chemist turned Prophet

Every man to his craft and ministers are not biologists let alone bacteriologists or cytologists. But my blood pressure went up (which after all is a biological phenomenon) when I read in the New York Times of September 15, 1965, of a call to action by one Dr. C. C. Price of the University of Pennsylvania, president of the American Chemical Society, that had a prophetic ring to it. Dr. Price reported on the progress scientists have made in respect to synthetising life and he ended his account by calling on scientists, private enterprise and government authorities to cooperate in one gigantic effort to create life. Price added the prediction that within 20 years such a crash program would result in man producing living organism.

What Urgency!

Price is undoubtedly a very learned man and an article in Reader's Digest of July 1965, "Can Science Produce Life?" probably told him nothing new, but millions of people happily gobbled up that article's hopeful prediction that, indeed, science would one day produce life. Perhaps the Reader's Digest's article gave Price the idea to also approach the public and get a big thing going.

So I read some more popular science on man's efforts to produce a living cell, etc., and found that numerous scientists are working on these problems. In fact it appears that there is a race in this area of research that has a feverish urgency about it that beats the moon-race and that the matter itself rates equal in importance with recent break-throughs in nuclear science.

The Life-Makers

There is, for instance, a gifted scientist Dr. Harold Urey of the University of Chicago (remembered for his share in the development of the A-bomb) who has already worked in this area for several years. Dr. Urey takes his approach from nothing less than an evolutionistic launching pad, you know, the days when volcanoes belched forth lava and gases and oceans consisting of hot soup with these primitive ingredients dissolved in water. Thinking along these lines Urey took a flask of water, dissolved a heavy concentration of methane, ammonia and nitrogen in it and played an electrical discharge against it. He repeated, you might say, in a second what millions of years of evolution, supposedly, did to the oceans. You guessed the result already. Harold found some simple amino acids in this test tube. And amino acid, you must know, are a product of living organisms. (Some scientists tried to repeat the experiment later, but were unable to obtain the same results). But, then, you must keep in mind that evolution is a hit and miss sort of thing.

On to a Living Chain

Somewhat later another scientist, Dr. Sidney Fox took some amino acids, dried them and found that they formed small spheres, something like chains of streptococcus, a well know bacterium. Now this Mr. Fox is a visionaire too. He reasoned: if we can make amino acids by mechanical means, and these amino acids could take on the shape of living organisms, then we may find a way to induce these strings of acids to continue their development until they will produce protein the main substance of living matter.

Now this may make you smile a bit, but wait till you read about Urbana's virus.

The Virus of Urbana

In Urbana a scientist, one Dr. Spiegelman of the University of Illinois, succeeded in wresting some baffling secrets from that most mysterious little being (if it is a "being") we call "Virus". Spiegelman synthetized the hereditary substance of a simple virus, and having reproduced it was able to infect a living cell with the synthetic virus, whereupon this virus continued its own multiplication. Spiegelman is modest, however, and he cautioned scientists not to read too much into his experiment. He stated that he had **not** synthetically produced a virus, but rather, starting with the existing substance of a virus he copied its information and out of the known components he produced an identical virus. He also conceded that he needed protein of an infected cell in order to make his various reactions work. So in reality Spiegelman used two biological substances. It is agreed that one can only speak of a scientist creating life when he used non-organic building bricks in his construction process.

The Mystery of Life

It must be admitted that Spiegelman probed deeply into the mystery of life.

What is life?

Christians have said that life is a gift of God. In other words: no matter how complex the molecular structure it will not show signs of life unless God so rules.

The Materialist loathes this sort of reasoning. He believes that there is no basic difference between what we call living and dead entities. The materialist believes that everything that exists is a matter of molecular arrangement. Upon a certain complexity of structure the quality we call life simply manifests itself.

A writer in the "New Scientist" of October 7, 1965 called Spiegelman's success another victory for the materialist's point of view. For him it is certainty that one day man will be able to so arrange molecules that life will be manifested as a necessary consequence. The materialist rejects the "spiritual" as well as all creational activity on God's part as superstition.

To the Experts

At this point I was profoundly troubled. I realized that I had over-extended my interest in a field where even insiders are filled with awe and diffidence. I decided to humbly put these problems before the expert.

So I collected these and other pseudo-scientific clippings and sent them to a Christian biologist I once met and wrote him: Look, if man would ever succeed in creating life the lid is off!! So please tell me what this is all about. But he sniffed the air and smelled philosophical, theological and ethical implications and told me that this was not his area. A bit taken aback I suddenly thought of a bio-chemist I had once befriended and so I arranged to see him about these claims. He too was wary about the whole matter, but I stuck to my guns since I could not think of someone else who could likely help me. Under my cross-fire (peculiar to the boldness of an untrained mind) he made the following admissions.

Mud Pies

As to amino acids, indeed, said he, they are basic ingredients of protein which form the principal constituents of living matter. The fact that amino acids have been made to stick together as strings resembling bacteria means little, said my bio-chemist friend. This, he explained, is due to internal cohesion. He also pointed out that the step from amino acids to protein is an unimaginably big one. Only living cells have produced protein. Only recently, said my friend, have scientists succeeded in analyzing protein molecules. What they learned was startling. The simplest of all protein molecules, insulin, contains 250 atoms of carbon, 377 of hydrogen, 65 of nitrogen, 75 of oxygen end 6 of sulphur. Out of the 24 amino acids known, 17 are found in the insulin molecule. In the human body there are thousands of different proteins.

But besides all that, the bio-chemist went on, the mere existence of proteins is still a far cry from a living cell. He explained the marvelously complex structure of even the simplest cells: the membrane, the cytoplasm, the nucleus, the centrosome, and within the nucleus those most remarkable chromosomes and their components, the genes which carry the hereditary qualities. To string together some amino acids is one thing but to think of composing protein and build a living cell is a different matter. It would be like the difference between a child making mud pies and an architect creating a cathedral. And even at that there is a mysterious void between a dead and a living cell.

A Hesitant Voice

One can imagine the hope which filled my heart to spot an article by a professor of the Free University in the periodicle "Regelrecht" on this very same subject. For by now it had become abundantly clear to me that the Kingdom of Heaven had forcibly come to the area of biology and bacteriology and that its coming had met fierce resistance by the Prince of Darkness.

The Christian professor indicates that one must not belittle the significance of recent experiments in regard to "life". Life, he says, is not just a supernatural power that defies research. He points out that hereditary factors in the chromosomes have been analyzed and deciphered, and have shown to possess a pure organic basis, curiously complex, but with nothing supernatural per se. The professor then describes numerous experiments which helped unfold the mysteries of living organisms. He finally comes to the conclusion that the first two chapters of Genesis could hardly be used for an answer to the problem whether mere atoms and molecules or living organisms were the object of God's creation. He hastens to add that his article is not meant to arouse any discussion in the areas of theology, philosophy or even the natural sciences. Why not? He does not state. Nor are any references made to God's Word. "Regelrecht", you must know means to be a magazine of "evangelische orientaties". There is very little evangelical about that voice.

And So?

The moral of the story is that he who intrudes the fields of experts is bound to get involved in a lot of troublesome problems. But with my simplistic ministerial mind I still say: life is a gift of God, added to His creation at His will. Life, I maintain, is not an accident conditioned upon a certain arrangement of molecules and atoms. O, I know it has become terribly unfashionable to use Bible texts in a laboratory and Christian theologians take great pride in stating that the Bible is no textbook for science (who would dare to disagree?). But what a danger to thereby sidetrack God's Word altogether and paralyze its power for life. Let scientists continue their probing God's creation. Let them investigate the mystery of life. But woe to the naked audacity of the intellect that places itself above the Giver of Life! For organisms may be mechanisms, but they are more. The life which flows through them is from God. To subject this biblical given to investigation in the laboratory is idolatry.

Is that anti-intellectual? It seems to me that by our exaggerating notion about the Bible not being a scientific textbook, we have forgotten that the Word of God speaks to all reality and that the sciences are confined to that reality. Without the will of the heavenly Father a sparrow shall not fall from the roof. and I am prepared to pin up that text in Prof. Urey's laboratory. And I will continue to tell the people from the pulpit that the seed the farmers planted will not sprout out if the Almighty God will not speak his Word of blessing over it.

THE COMPUTOR

The electronic computer, as a business tool, is only sixteen years old. Yet it is estimated that 12% of business paper work in America is now being performed by computers. Leading colleges and universities are both using computers and giving courses in the operation and application of these machines.

Certainly, we all know that computers are playing a big role in our daily lives. Every time we write a check, made a purchase or dial a phone number — an electronic computer is involved somewhere. Every line we add up on a tax form is checked by an electronic computer.

In just five seconds, a large computing system can perform 5 billion mathematical operations, translate a 10 minute speech into 5 different foreign languages or complete hundreds of payroll checks with all deductions printed.

Truly a fabulous machine! No wonder people, at first, gave it the name, "Magic Brain". Some even thought this machine would make people unnecessary.

Well, it won't because the electronic computer is neither a magic brain nor a magic anything else. It's an inanimate but nevertheless complex system that does man's bidding, and obeys man's orders at extremely high speeds.

The arithmetic unit of some computers can perform operations like addition, subtraction, multiplication and division at one billionth of a second. In addition some of the basic procedures in data processing are controlled by the machine itself which can take a job from one step to the next without intervention of a human operator, through an entire routine or program.

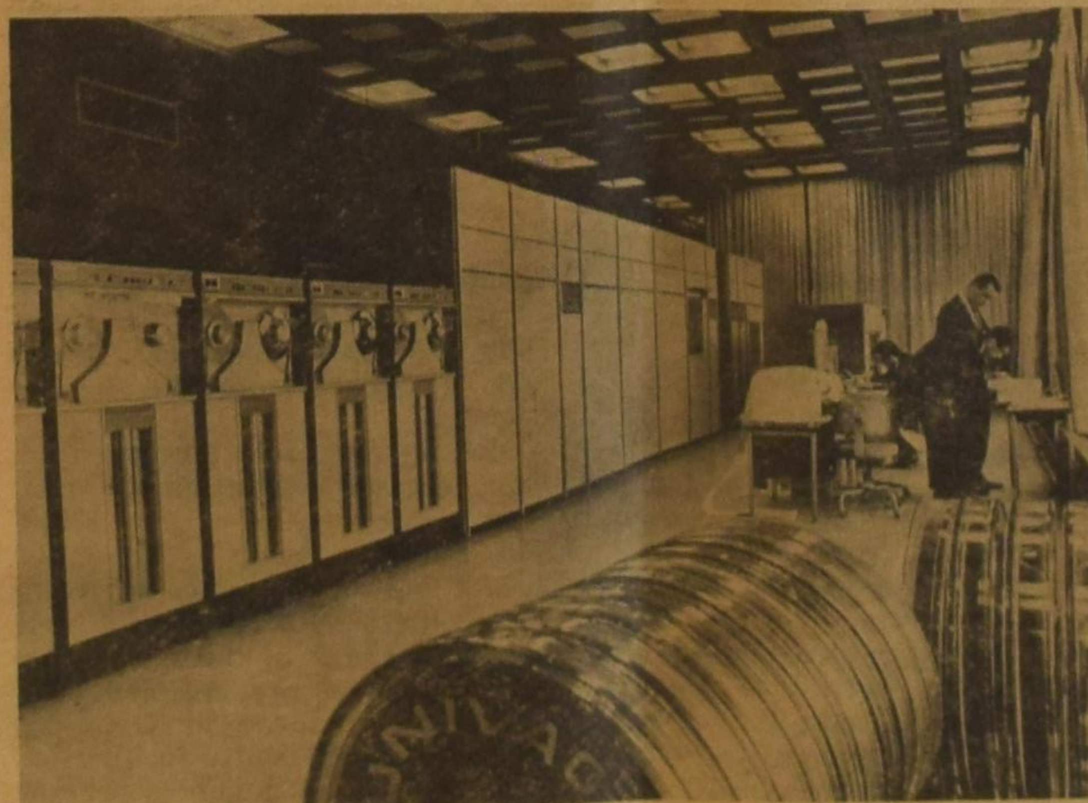
The reason is that the computer has a memory. Certain data is stored in the machine in advance. And the program is a set of instruction to make contact with the stored information and do what's necessary to get the result. To illustrate this:

There's a British computer firm which has designed an automatic supermarket. The products are symbolized and stored in the memory. The computer assembles the customers' orders, prices the items and delivers them to the check-out counter. At the same time, it creates a running inventory, price record, profit and loss statement. And, if the sale is to a "charge" customer, it makes up the customer's bill and periodic statement. It's all one continuous and simultaneous process.

What benefits has the computer brought about? By helping business make the most efficient, fullest use of available resources, computers and information processing systems are in effect enabling businessmen eliminate waste, increase productivity, lower expenses and thereby offer customers a wider variety of products and services at the lowest possible price.

One significant example of improved services are the real-time computers which enable airlines reservation clerks in many different cities to request a reservation on any given flight as much as a year in advance. In just seconds after a clerk presses a few buttons on his desk a central computer flashes back a reply, accepts and records a reservation. Just as quickly, the computer will make a seat available if a reservation is cancelled. Such real-time systems are operating widely in business and industry.

United Airlines, for example, will use a real-time computerized information system, to be designed and built by Sperry Rand's UNIVAC Division, that will be the largest system of its type in the business world. It represents an investment by United Airlines of approximately $56 million.

The first independent computer utility in the United States serves subscribers in the New England area. Subscribers dial the UNIVAC 491 Computer by telephone, shown here in "Keydata" Corp. headquarters, whenever they have a problem and answers are fed back over regular telephone lines.

The same type of real-time computers which directed the flight and monitored the condition of America's astronauts are being put to use in more earthly duties. In Toronto, a UNIVAC 1107 Computer is helping to eliminate and ease traffic jams, the type which confront nearly every major city in the Western World. Some 2,000 remote electronic sensors are being installed under the city streets to detect and measure the density and direction of traffic on major arteries. These sensors relay the information to a central computer, which analyzes this continuous flow of traffic information many times each second. It then sends out signals to change the pattern of traffic lights throughout the city.

New York City is also planning to install a Sperry Rand traffic control system which will include UNIVAC computers.

As a public servant, the computer's potential value is limited only by man's imagination. Applications in medicine, education, law enforcement, traffic control and even as a tool to control the rampages of nature represent only a fraction of the benefits to be derived from information processing.

Computers have created a technology which is contributing billions to the nation's economic growth. In just two short decades, computer systems have become indispensable to our modern society. In so many ways computers are working for the ultimate benefit of the average citizen for a better world.

EVER EXPANDING WORLD PORT NUMBER ONE

Last year, Rotterdam chalked up another record when it handled eight per cent more seagoing cargo than in 1964. With a total cargo of 122,7 million tons, Rotterdam retained its position as the world's busiest port.

The surging growth of Rotterdam's port in the last decade is spectacular. In 1955, ocean vessels entering port numbered 20,348. In 1965, their number was 28,103. In Rotterdam's thirty basins, these ocean-going ships tranship their cargo into some 200,000 inland waterway craft each year. For Rotterdam's geographic location on the mouth of the river Rhine, the backbone of the European transportation system, connects its harbor with the heart of the continent.

Rotterdam's port celebrates its centennial this year. On October 31, 1866, the first sod was turned on a gigantic project, the brainchild of a young Dutch hydraulic engineer by the name of Pieter Calland. The plan: to dig a canal straight through the sandy plain of Holland to the North Sea, thus eliminating the treacherous natural river mouths.

The construction of the 20-mile long "New Waterway", which has no locks, threw the door wide cpen for Rotterdam's international traffic.

When the port was rebuilt after wartime destruction, ideas developed to make Rotterdam an integrated port with industries attached that needed direct deep water facilities. This resulted in the so-called "Botlek" plan (1947), which added 3,200 acres to the port area. It proved a great success, as the industries' demand right from the start exceeded the supply of sites.

While this project still was being carried out, plans for another huge extension project took shape, triggered off by the growing needs for power supply on the European continent, resulting in the ever increasing size of oil tankers and bulk carriers. This new port development, extending along the entire South bank of the "New Waterway", is called "Europoort" or: "Gateway to Europe", "poort" being the Dutch word for gateway.

It was crude oil that pulled the Rotterdam port to sea. The work on "Europoort" started in 1958. Two years later the first tanker of 17,000 tons dwt moored at the newly completed piers.

Now 100,000 ton tankers are frequent visitors along the already further extending piers. Next year Europoort will be ready to receive 170,000 tonners.

Presently preparatory work has begun on yet another daring plan: to dyke-in an area of 5,500 acres of the North Sea to be transformed into industrial and port space. Two big ore transhipment companies have announced plans to establish themselves in this new "Europoort West" area.

What made Rotterdam rise to the eery heights of world port number one? Nature set the stage: within a circle of 400 miles, 160 million people are living. Rotterdam - Europoort serves as a gateway to 290 shipping lines and 1,500 regular sailings a year.

Private enterprise, sensing opportunities, since the war ended invested heavily in buildings, factories and other facilities. It set up a dockworker's training school to provide the skilled labor needed to operate an automatized and mechanized port.

In addition, the city of Rotterdam since world war II invested Dfl. 750 million in its harbor. During the next five years Dfl. 785 million will be spent in development of further port extensions.

Netherlands News

THE WORLD AROUND US

THE LIBERAL PARTY ORGANIZATION

A few months ago, the Toronto local organiation of the Liberal Party decided to demand greater control over the party's machinery for determination at the next Liberal Party Convention, which is scheduled to be held in Ottawa this coming October. This decision was re-affirmed two weeks ago (Saturday, May 28th) at the Toronto & District Liberal Association Policy Conference, when Mr. Maurice Lamontagne — former Seretary of State, present MPP for Outremont, and guest speaker at the Conference — said, "The Liberal Party needs active participation of its members. Work at the intellectual grass roots is essential to the vitality of the party."

This control resolution, Mr. Lamontagne thought, would be supported by both the Ontario and the Quebec delegations to the national Liberal Party Convention, in which case it is almost certain that the resolution will be passed and become national party policy. This is so because the Ontario and Quebec Associations are the two most powerful provincial associations in the Liberal Party structure. However, at a recent policy conference of the Liberal Party in Ontario a resolution was approved requiring the Ontario Liberal party leader to put his leadership on the line within two years after an election, and requiring the parliamentary wing of the Liberal party in Ontario to follow closely the policy decisions made at membership meetings of the local organizations. This growing control over the provincial Liberal party at the grass roots, is evidence of the sincerity of the demands of the Ontario local organizations. A similar development is therefore not at all unlikely to occur on the federal level of the Liberal Party's structure.

Although it may seem that this control resolution, if it becomes Liberal Party policy, is not very significant in itself, a somewhat deeper reflection on the implications of such a change will quikly remove such a conlusion. This will become clear when we recall the nature of a democratic system of government, and the role and relations political parties play in such a form of government.

Recall first that we live under a democratic form of government, in which the Government is ultimately responsible to the Canadian electorate, and must be constantly prepared to account for its actions and justifiation of its policies. This requires a constant awareness of the "public will" — an awareness which only those who compete for the electorate's ballots seem to aquire. For this reason, the elected members of Parliament, affiliated with one of the five Canadian political parties, have in the past been the chief architects for party policy. Although local Party Associations have made numerous policy suggestions, generally based on a detailed and sientific analysis of the problems involved, the Party caucus, the Cabinet, and ultimately the House of Commons have determined what the final policy and legislative product will be.

The new control resolution, if it becomes Liberal Party policy, can eventually have a signifiant impact upon the demoratic process by which policies are determined and legislation is created. The extent of the impact will of course depend entirely upon the practice and effectiveness of the new policy control of the locals over party policy. On the one hand it may have very little impact upon the normal procedures of policy formation. On the other hand, it could produce a situation in which the local associations are demanding a particular policy which the MP's and the Government knows will dissatisfy the people. In the extreme, the locals could force an election or disrupt the party organization. Whichever may be the case, the new power over party policies will give the locals better than powerful pressure group status.

A considerable advantage of the control resolution iies with the intellectual approach to the development of party policies, so characteristic of the larger locals. Today, under the present party structure, much intellectual power is wasted; this is so because the parties do not really rely on their local associations in the development of policies. Under the change however, if it materializes in the fall, the parties will rely more heavily on their locals for suggestions concerning party policies and platforms. And because the locals generally have the time and intellectual power to base their suggestions on detailed research — which MP's do not always have — party policies may acquire a greater degree of quality.

A second and equally important advantage is that the proposed increase in local power and control will enable a greater number of citizens to be actively engaged in the determination of party policies. A secondary by-product of this may be the growth of party membership in Canada, and thus a growing affiliation among the public with the party of his or her choice. In this case, it may be a good remedy for restoring some individual responsibility at a time when such responsibilities are rapidly delegated to governmental authorities.

H. R. Jonker.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SOLUTIONS OF THE APRIL PROBLEMS

No. 200 (Zepler)

The steps had to be made by the King, but his Majesty needs to be very careful. He should arrive first, before the black Bishop takes the white Pawn. Therefore: 1. B-K3, B-Q6; 2. K-N4, B-K7; 3. K-B5, B-R4; 4. K-Q6, B-N3; 5. K-K7, BxP; 6. K-B8; 7. B-N2 and 8. BxP mate.

No. 201 (Layer)

The quickest way to mate was asked for and the result was only 2 points. The solution was: 1. R-R8, followed by different discovered checkmates by the Bishop. This problem was well received and deserves appreciation.

No. 202 (SchadeVanWestrum)

The diagram makes clear that white cannot make use of the very weak spot at KB2 without serious preparation. Instead of moving directly to KB3, threatening RxP mate, the Rook plays 1. R-QB3, thr. 2. R-B1 mate. Black has to defend by 1. —, R-QB2, but blocks the Bishop at that side. Now white can perform his original plan: 2. R-KB3. Support by the Bishop, 1. —, B-R5 is insufficient, for now white has an effective mate move: 2. NxRP. Simple, isn't it? But very good in my opinion.

No. 203 (Goldschmeding)

One little pawn gives all the trouble. 1. R-N7. If the black pawn goes to K3, the Rook goes badk to K7 and later mate follows by RxP. But what if the Pawn moves to K4 diredtly? That is why the Rook had to move to N7 and not for instanre to B7(?). After 1. —, P-K4, the Bishop has to sarrifice itself: 2. B-N5, PxB (forced) and mate by 3. R-B7. Surprising?

DUTCH: Oplossingen.

200. 1. La3!, Ld3; 2. Kb4, Le2; 3. Kc5, Lh5; 4. Kd6, Lg6; 5. Ke7, Lh7:; 6. Kf8; 7. Lb2; 8. Lg7: mat.
201. 1. Th8, en mat door de Loper.
202. 1. Tc3, dr. 2. Tc1 mat.
1. —, Tc7; 2. Tf3, dr. 3. Tf2: mat.
2. —, Lh4; 3. Ph2: mat.
203. 1. Tb7, e6; 2. Te7, e5; 3. Te5: mat.
1. —, e5; 2. Lb5, cb5:; 3. Tc7 mat.

IT COST TOO MUCH

(Rom. 8:5, 6, with apologies to a Preacher)

"It cost too much, and I have many a debt,
I have a wife, you know, five children don't forget!
I have to build a future, and I bet
That many parents make no thought of that!"

"It cost too much, that education tag
Has me wear down my clothes quite to the rag.
I don't think life should just be just such a drag
That all my carnal needs must be in lag."

"It cost too much, I'm much the Adam's child,
I go for least restraint, I'm not beguiled
With pious phrases of the meek and mild,
'Neo-didactics' aren't God reviled ! ! !"

"It cost too much," it's not too much for God,
He paid **His Son's Tuition** without fraud.
Although men scoffed and hurled Him with clod,
HE LIVES, and **died** for what most men call 'odd' ".

It cost too much, YOU'RE RIGHT, it cost too much!
A life of dedication, for of such
The Kingdom is, Pray — tell me, in whose clutch
Are you feeling secure — It Cost Too Much!

It cost too much! God paid it, ah perchance . . .
He paid my "life's tuition" in advance.
You calculate the cost, what circumstance
Equals the price it cost SALVATION to finance!

J. Visser.

From the Mailbox

EARL'S COURT CRUSADE

Dear Editor:

I have received a letter from Billy Graham about a Greater London Crusade—June 1 - July 2. I think that there will be many more people interested and therefore would like you to print the following parts of Billy Graham's letter to me:

"Dear Friend,

In just a few days — June 1 — the London, England, Crusade begins! The public meetings will be held in Earl's Court, the largest indoor arena in Britain, seating 27,000. Hundreds of other meeting will be held in factories, office buildings, public parks, churches, on the street corners and in every part of London by our twelve associate evangelists . . . .

Like Canada, Britain is in need of spiritual revival. A British friend recently wrote me: "In the last five years Britain has undergone a profound change — for the worse. Over 50% of the crimes are left unsolved. Church attendance in London is down to just under 3%. Unless Britain has a spiritual awakening within the next two or three years, we may be finished."

We are also hoping and praying that the crusade in London will have an impact in Canada. For many reasons, what happens in London is of immense interest to Canadians. Therefore, we hope the Canadian newspapers and television will report the Crusade.

With warm personal greetings, I am,
Burdened for Britain and Canada,
Billy Graham."

I thank you very much for printing this letter. I know that many people will be interested in it.

Yours Sincerely,
Rennie Baarda

SHALL WE HAVE A DANCE?

The heathen dance around their gods. They find life so boring, they need entertainment. In vain, they try to make life happy outside of God. They try to secularize every Christian celebration. With feasts and dancing, they have a Christmas without Christ. They go dancing for entertainment rather than rejoicing for the coming of God's Spirit at Pentecost. They misuse music, dancing and clothing to please themselves. They endanger the community's prestige by their immorality.

But you may say, we Christians do not do such things. We know "that whosoever looketh on a woman to lust after her hath committed adultery with her already in his heart" (Matt. 5:28b).

We ought to live a chaste life because it alone plaeses the Lord. Since we are temples of the Holy Spirit we must keep ourselves both pure and holy. (Heid. Cat. L.D. XVI) Shall we lead ourselves into this snare by joining the worldly in their dances?

But, you may say, dancing in itself is not evil, is it? Let us turn to hear what God's Word has to say about dancing and use this as a foundation for all discussion of the issue in question.

In the beginning, God created the whole universe to praise His Name. There must have been much singing and dancing in Paradise. But even after the Fall, the universe — stars of light, fire, hail, snow, mountains, beasts, people - is called upon to please its Maker. Man must use his voice to speak and sing His praises. Musical intruments are to play before Him. Similarly, we can use dancing to magnify His name. Just like our voices and music, however, dancing is so often misused to please man himself, and becomes wild, disorderly, and sexually stimulating.

After the fall, the earth was cursed; yet we dance and sing for Jesus saves! He has turned our mourning into dancing (Ps. 30:1b). Let us, then, praise His name with the dance. (Ps. 149:3a, Ps. 150:4a)

When the Prodigal Son returned home, the people celebrated his repentance by music and dancing (Luke 15:25). Dances were recommended by Jerimah due to the restoration of Israel. To express their gratitude, the women danced after the slaughter of many Philistines. Upon the return of the Ark to Jerusalem, David "leaped and danced before the Lord".

From these examples, it seems that dancing was a spontaneous, grateful response to what the Lord has done for man. It was not used to entertain oneself, but to please God by men's happiness.

I now question whether we should have dances as a form of entertainment in itself. I feel that it should be a natural response of praise in gratitude for what the Lord has done for us. Then, too, it will please us.

C. Groenewegen,
Hamilton, Ont.

THE DIARY OF ANNE FRANK

On May 20, 1966, we reported on the performance by the Drama Club of the Hamilton District Christian High School of the play "The Diary of Anne Frank". That was for the three nights that this club presented the play in the Southbound High School. A few weeks later the play was to be presented to the Convention of Christian Reformed Ladies Societies, which was to be held in Guelph, Ont.

One of the guests of this convention was Rev. Alfred H. Wiener, missionary to the Jews, and Secretary and Field Representative of the Hope of Israel Messengers, Inc. Mr. Wiener, being of Jewish parentage himself, has, of course, seen the play with different eyes. Here is what Mr. Wiener wrote:

"Dear Young Christian Friends,

Greetings to all of you in the Name of our Lord and Saviour Jesus Christ!

On special invitation of the Executive of the Ladies League of the Christian Reformed Churches I had the privilege to see your presentation of the drama 'The Diary of Anne Frank'.

I feel I should tell you that it is a long time since I was moved in the depth by a stage production as you have given it yesterday afternoon.

Being of Jewish parentage myself and having been a prisoner of Hitler in the ill-famous Concentration Camp Buchenwald in Germany, I found the Lord Jesus Christ as my Saviour at the brink of death. When there was, humanly speaking, no hope any more, He proved Himself in my life as 'the God of Impossibilities', for Whom there is nothing too hard in the lives of those who put their trust in Him. Wonderfully rescued from the hell of the Nazis I came finally to Canada where I am since twenty years a missionary to our Jewish people.

The glorious record of true Christian love, death-defying and of divine impact, which the people of Holland have with regard to their Jewish fellow citizens in the years of extreme danger, is without equal in the long history of the persecution of the Jews since the destruction of the Temple in Jerusalem in the year 70 A.D.

Your masterly presentation of the heart stirring story of this young girl is a tremendous challenge to audiences, christian and non-christian, to search their hearts and to test their attitude toward Jewish people, the people from whom our Saviour came!

One of the highlights of your presentation was the marvellous enactment of the Chanukkah celebration which showed that you dear young people are already able to identify yourselves lovingly with the Jews, as your parents have done it.

Though each one of you contributed vitally to the great success, Miss Sonja Devries' outstanding talent deserves special mention.

There was deep emotion in the audience and tears were flowing freely, this writer not excepted. There were many present who had hidden Jewish people during the war.

The Lord has blessed and will bless the nation and people of Holland for what they have done for their Jewish citizens, and He will bless you, my young friends, abundantly according to His promises to Abraham, Genesis 12:3: 'I will bless them that bless thee!' The deeper lesson also went across which I summarize in the words of the Psalmist, Psalm 118:8: 'It is better to trust in the Lord than to put confidence in man.'

May this expression of my admiration and gratitude encourage you all to continue in this your truly Christian testimony to our dear Jewish people, and may our lives be lived for the Glory of God!

I remain,

Sincerely,
Yours by His Grace,
(signed) Alfred H. Wiener"

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

INDONESIAN GOVERNMENT GRANTS 250,000 BIBLES FOR DISTRIBUTION

(Evangelical Action) "This is a gift from the government of Indonesia for Christians." So reads a notice in the front of each of 250,000 Bibles now being shipped to Indonesia from Japan.

Writing in the winter edition of Floodtide, Mrs. Grace Chang, Christian Literature Crusade missionary in Indonesia, reported, "Indonesia is basically a Moslem country but there is freedom of religion. The nation's leaders want the people to know the basis of their Muslim beliefs, so some of the war reparations from Japan were set aside for the printing of 500,000 Koran.

These were printed in Japan and shipped into Indonesia."

When the government announced the distribution of the Koran, Christians took advantage of the situation to request that Bibles also be printed "as part of war reparations." The government granted the request and "the first part of this shipment has already been received in Djakarta and is being distributed there," wrote Mrs. Chang. The Bibles are sold at a price, set by the government, "the people can afford to pay."

She added, "It is a gift in more ways than one. The cost of printing, when foreign exchange is involved, is priceless these days. Along with this, permission was granted to receive the shipment tax-free. But far above and beyond all of this is that the government has, in this gift, acknowledged that the door of Indonesia is open for the gospel and the free distribution of God's Word.

"In the past we have been severely pressed by a Bible shortage . . . While we were grateful for the tens of thousands of Bibles supplied to us through the United Bible Societies," she said, "it was just a trickle compared to the demand."

Missionaries are reportedly finding "greater opportunities than ever before for the sale of Bibles and Christian books," she wrote. "Christians going out in teams witnessing have found hearts more open and eager to hear. Churches on every hand are crowded out."

The Bible House in Djakarta, realizing the difficulty in distributing such large numbers of the new Bibles, arranged for several "Bible depots" in the larger cities. The Bibles are being shipped directly from Japan to these points.

R.E.S. News.

* • *

THE BIBLE TODAY

Scraps from Egyptian rubbish heaps, bits from a wastebasket in a Mount Sinai monastery, an almost illegible Greek manuscript at Tiflis (U.S.S.R.); manuscripts from a New York City museum and the private library of a Swiss banker; countless fragments viewed on thousands of spools of microfilm—that is what goes into the preparation of a New Testament in the original Greek.

After twelve years' work, an international committee of scholars has now completed a new edition of the Greek New Testament, sponsored and published by five Bible Societies (American, British, Dutch, Scottish and Wurttemburg, Germany). It has been set in the United States and printed by the Wurttemburg Bible Society.

The new edition has two main purposes: to provide scholars with a new text and a new selection of variant readings which are representative of modern developments; and to provide students and Bible translators with a new tool with which to do their work more accurately. The new text is not a radical departure: it is a conservative revision in the tradition of the Westcott-Hort and Nestle-Aland type of text, both of which have been widely used for decades.

The edition includes 1,400 alternative readings in foot-notes, each with supporting evidence. A supplementary volume giving the committee's discussion notes is also being prepared.

* • *

RELIGIOUS FREEDOM ISSUE

With the plea that every child in Alberta should have equal opportunity for education and that parents should have the right to determine the nature of this education, a bill has been presented to the Alberta legislature urging that financial assistance be extended to include private schools teaching the Alberta curriculum.

It is a curious paradox that one denomination should have this right and others, such as the Jewish, be excluded. Very few people realize that the Christian Schools of Alberta are entirely supported without government aid in capital or operational costs. The government merely provides to Immanuel Christian School in Lethbridge $200 to purchase readers for grades one to six, a negligible amount of $1.30 per pupil.

The brief presented to the provincial cabinet by the Calgary, Edmonton, Lacombe, and Lethbridge Societies for Christian education is a challenging document in the name of religious freedom.

These schools are growing spectacularly and the demand is increasing. In 1962 Lethbridge had 63 pupils; last year the enrollment was 218. Edmonton in 1949 had 23 pupils and now has 700. Pupils come to the local school from Nobleford, Iron Springs, Taber, Coaldale, and 50 per cent from Lethbridge.

Yet sixty per cent of the total costs come from tuition fees and the remainder from donations, but nothing from the taxes parents pay. Nor does the community or the government pay capital costs.

It is obviously an unfair and unreasonable situation, where denominational schools are approved as proper recipients of government support, yet other than Catholic denominations are denied the right.

Citizens who do not want religion taught in public schools should desire the creation of denominational schools where the demand exists.

Religious freedom also requires the right to establish such schools. How can parents be denied the right to choose the intellectual and spiritual—as well as the physical—food their children should receive?

These schools are doing a good job and their teaching standards are quite high by any comparison. There should be an end to this oppressive intolerant treatment.

—The Lethbridge Herald.

THE VISITOR

BY WESLEY SMITH

Our new minister, Mr. Schultz was talking to the youth group. Suddenly a question prompted him to say, "Love your enemies? It is difficult—we are so human—but it is possible. Let me give you an example . . . ."

It happened during the second World War when the Nazis occupied the Netherlands. The troops overran the country and treated the people cruelly. They destroyed the bulb fields, butchered Dutch cattle for meat and stole cheese from the farmers' storage.

The Dutch were a proud people and it was hard to endure such abuses. The German officers dealt harshly with any show of resistance. As a crowning indignity, officers were quartered in the homes of the common people to spy on them. Lieutenant Swartz was assigned to the home of Pastor Hershold and his wife.

He lorded over those humble folk. He scoffed at their religion. He tramped through their home with muddy boots. He demanded that his room be kept spotless with fresh linen every day.

At first the minister and his wife feared the officer. He in turn was constantly on guard lest they try to kill him.

One night at evening prayer, the minister's wife spoke, "I am worried Johann."

"What is it now, Teressa?" Johann asked anxiously.

"Johann, will you pray I may be given the strength?"

Together they knelt.

"O Jesus," Johann prayed, "Thou dost know all about us. Thou dost know too about Lieutenant Swartz and all his unhappy ways. Help us, Teressa and I, to love him, as Thou didst love those who crucified Thee. We are very weak, our Master, but in Thy strength we can be strong. Bless us then . . . ."

"Get up, you fools!" snarled a voice behind them.

Still kneeling, they turned to see the German officer, pistol in hand, glowering over them. They had been so absorbed in their prayer that they had not heard him enter.

"Get up before I kill you both! There is no God, I tell you!"

"There surely is," replied Teressa. "He will reveal Himself to you if you seek Him."

Sullenly the officer stalked to his room. Teressa and Johann sat down together to read from Christ's sermon again, "Love your enemies."

Sleep came reluctantly when they went to bed.

Next morning Teressa was radiant. "Johann," she exclaimed, "God has shown me how to make a friend of Lieutenant Swartz."

Johann smiled. "God always provides a way if we trust Him."

Teressa took extra care with the officer's room that day, finishing with a vase of flowers on the night stand. When the officer came in he was furious. Going to the door he hurled the bouquet to the floor of the living room.

"I am sorry," was all that Teressa said as she cleared away the shattered glass and gathered up the broken flowers.

"Don't let it happen again," he bellowed as he slammed the door.

A few afternoons later while baking hot rolls Teressa decided to share with Lieutenant Swartz. She placed two of them on a plate with a generous helping of their small supply of butter and set them near the stove to keep them warm as she and Johann sat down to eat. When the officer came in a few minutes later she brought the plate from the stove and offered it to him. With a rough sweep of his fist he knocked the plate from her hand.

"Now give me that plate of rolls and the butter from your table!" he demanded, obviously inferring a poisoning attempt.

Without hesitating, Teressa took the plate from the table and the last of their butter and handed them to the officer. "We are glad to share our rolls with you," she said. "I hope you like them."

He took the food, strode to his room and closed the door.

Teressa recovered the rolls from the floor and brushed them carefully.

"That was generous of you, my dear," said Johann. "I am sure he will enjoy them if he eats them. How men do distrust each other."

Next day the rolls were gone and the butter plate almost empty. A week went by and they did not speak to the German except to say good morning and greet him when he came home at night.

One day the minister's wife was able to buy enough shortening to make a small batch of cookies. She put four of the nicest ones on a plate on her guest's night stand. Shortly after the lieutenant went to his room the door opened quietly.

"Thank you, Frau Hershold," he said. "The cookies were excellent. They reminded me of mother's cookies."

"I am glad you liked them, Lieutenant Swartz. We would like to be your friends," exclaimed Teressa.

The officer shrugged his shoulders and returned to his room.

The next few weeks brought terrible weather. The daily downpour was driven by the cold wind off the North Sea. Every night the officer came home drenched, in spite of his rain clothes. His wet boots never had time to dry out and they wore holes in the socks.

One morning Teressa noticed this. As she picked up a pair of the torn socks, she remembered John's account of how Jesus had washed the disciples' feet. Carefully she darned them with yarn from her basket. When they were as nearly perfect as she could make them, she placed them on a chair beside his bed.

Next morning as the officer was leaving he paused, "It is kind of you to do my socks."

"I will be glad to do others if you leave them out," Teressa smiled.

A few mornings later as the officer was leaving, Johann spoke, "My wife and I would like to have you dine with us tonight if you care to."

The lieutenant looked at Johann and then at his wife. He could not doubt their sincerity.

"Please say that you will come," pleaded Teressa.

"I will come," he answered.

Frequently thereafter when the Hersholds had something choice for dinner they would invite the lieutenant to share with them. Sometimes he lingered afterward to chat. One night he even stayed for evening prayers.

The next morning Teressa placed a small Testament on the stand by his bed. He did not mention it, but it remained there and began to show use as the weeks went by.

A month or so after the first dinner Lieutenant Swartz came home greatly agitated. When Johann arrived the officer came from his room and spoke quietly.

"An order came today for us to grab all of the wind electric generators."

Teressa looked at her husband in dismay. They had skimped for years to buy their generator. They just could not lose it now.

"You had better take yours down and hide it. After a few months it will be safe to put it up again."

The two gasped in surprise. Johann recovered and spoke first.

"It is surely kind of you to warn us, but will it endanger your life?"

"No, not if you take it down tonight, after dark."

"The machine is too heavy for one man. I will try to find someone to help me," said Johann.

He went out quickly and spent an hour in fruitless searching. Every able bodied person had been pressed into service somewhere else. He returned home despondently. Lieutenant Swartz saw at once that the minister had failed.

"Our generator will have to go with the others," said Johann.

"There is a way," said the officer, almost in a whisper. "Give me some of your clothes to put on and I will help you."

Silently the Nazi officer, in strange tight-fitting clothes, and the Netherlands minister climbed the roof. Just as quietly they dismounted the generator. Everything had to be taken down to leave as little trace as possible. It was after midnight before the job was completed. As the officer went to his room he turned to Johann. "Mention me in your prayers tonight."

In July Lieutenant Swartz was transferred. Before he said goodbye to the Hersholds he thanked them for all of their kindnesses to him.

"I would like to take this Testament with me. I shall be glad to pay for it."

"You may take it with you," answered Teressa, "but you cannot pay for it. That is our gift to you, our friend. Read it often . . . ."

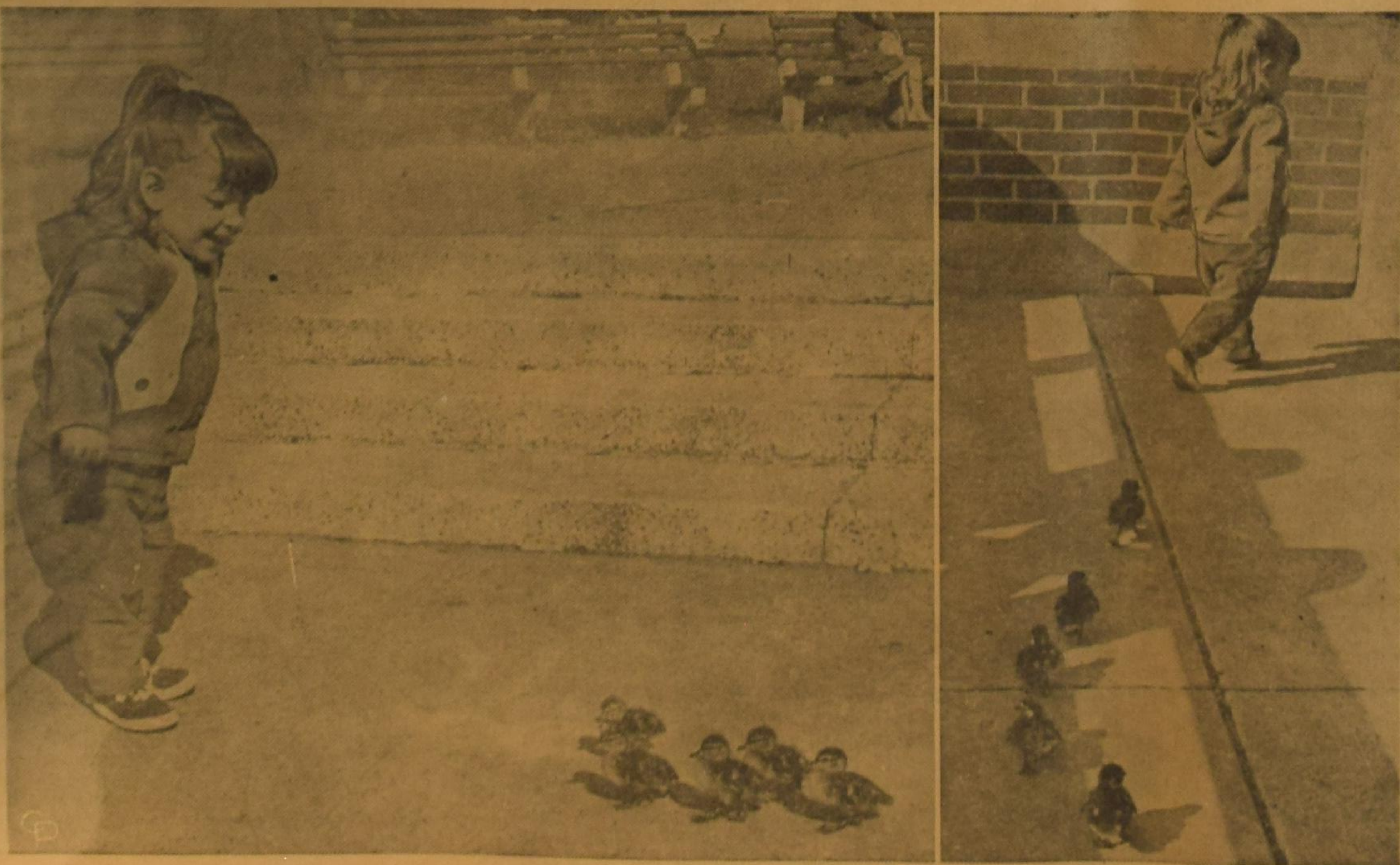
* * *

As the minister finished the story, the young people breathed a deep sigh. Then came the question, "Did the Hersholds ever hear from the officer again?"

"Yes," Mr. Schultz answered thoughtfully. "He still keeps in touch with them."

Then after a pause he said, "You see — I was Lieutenant Swartz."

—Moody Monthly

FOLLOW THE LEADER—After taking a boat ride on Jamaica Pond in Boston, Cathy Boudreau, 2, meets five ducklings (left), explains the rules for playing follow the leader, and starts away (right) with ducklings quack-quacking behind.

Vacation Where to go ?

The Historic St. Lawrence: Quebec to Kingston

by Clare Allen.

Since that day in 1535 when Jacques Cartier, leading a flotillia of three ships, discovered a mighty river and named it in honor of the feast day of St. Lawrence, it has become one of the most famous and important waterways of the world.

For centuries it has provided an access route for discovery and trade westward to the heart of a continent.

Countless fierce battles between the Indians, French, British and Americans were fought for control of the river.

Today it is a border between two friendly countries, the source of fantastic hydro-power and a passage for the world's water-borne commerce.

A 450-mile cruise on the St. Lawrence from Québec City to Kingston is a rich and rewarding experience, with ever-changing vistas as well as ample opportunities for sight-seeing and adventure at scores of historic and other important spots.

There is no city on the North American continent like Québec, "The Split-Level City with Two Voices", where more than 80 per cent of the inhabitants speak French, but most are bilingual. It's been a garrison and government city since its founding in 1608.

Even today, French-speaking soldiers in battledress guard the Québec Citadel high on the ramparts overlooking the mile-wide river, a favorite attraction for visitors who come to witness the daily changing of the guard.

Upstream the next principal historic spot is Leclercville on the south shore at the mouth of the du Chene River. This village was settled by Acadians who escaped from Grand Pré in 1755.

The next important port of call is Trois Rivières, one of the largest newsprint manufacturing cities in the world and one of the oldest municipalities in the province. It was founded in 1634, eight years before Montreal.

As early as 1615 Trois Rivières was the site of a trading post and was given its name by the French who settled near the mouth of the three branches of the St. Maurice River.

At this point the St. Lawrence broadens into Lake St. Pierre.

At the western end, on the southern shore, is the city of Sorel with its important shipyards on the mouth of the Richelieu River.

This is also the northern terminus of the route from the St. Lawrence to New York City via the Ghambly and Champlain Canals and the Hudson River.

Opposite Marie and Bouchard Islands there is the village of Vercheres named for Madeleine de Vercheres.

In 1692 the 14-year-old girl, with the help of two younger brothers and two soldiers, defended the local fort against an attack by raiding Iroquois Indians.

They maintained effective resistance for eight days until the arrival of a detachment of soldiers from Montreal. A monument in her memory is erected here.

Montreal, next on the westward trip, is Canada's largest city.

It is situated on a 30-mile-long island and is the gateway to the famous St. Lawrence Seaway.

In 1535 Cartier found an Indian village here which was succeeded by a mission post in 1642 named Ville-Marie. Later the name was changed in honor of the 700-foot mountain in what is now midtown and which the early French described as a "mont réal", or Royal Mountain.

Today Montreal is a modern and cosmopolitan city bustling with commerce. Although a thousand miles from the ocean it is a major world seaport.

Ships from the world over churn up and down the St. Lawrence Seaway and through its locks, like this one at Beauharnois, Québec. This ship is the Kori, registered in Panama.

(Canadian Government Travel Bureau Photo.)

Immediately upstream from Montreal and along the tumbling, churning rapids is Lachine, built on land which was part of the original seigniory granted Chevalier de LaSalle in 1668.

This noted explorer set out from here in the hope of finding a westward water passage to China. The voyage ended in failure and the French jokingly referred to the area as "Lachine" (China).

Here the St. Lawrence broadens again to form Lake St. Louis and Lake St. Francis. The latter is bisected by the Québec-Ontario boundary.

As the visitor approaches Lancaster, Ontario, he will see Monument Island, and a stone cairn, the largest in the province.

It was erected to commemorate the services rendered Upper Canada in its early years by the men of Stormont, Dundas and Glengarry counties.

Next comes Cornwall and the beginning of the busiest stretch of the entire St. Lawrence River.

Between here and Prescott, 45 miles upstream, the visitor should plan to spend at least two or three days so that he may visit and enjoy the many interesting attractions.

Here are the Snell, Eisenhower and Iroquois locks and the gigantic Moses-Saunders power projects, a joint operation of Canada and the United States.

Crysler Battlefield Park and Memorial Building near Morrisburg are on the site of a decisive defeat of invading American troops in 1813. The height of land on which the monument is situated affords a truly spectacular view of the St. Lawrence.

Upper Canada Village, which adjoins the Park, is a simulated community of the period 1784-1867, complete and authentic to the tiniest detail. Many of the buildings and furnishings were salvaged from the area prior to its inundation by the Seaway and power projects.

Ingleside and Loung Sault are entirely new communities occupied by homes which were moved there to make room for the Seaway.

Prescott, named for an early Governor-in-Chief of Canada, was originally a portage place around a series of rapids. Familiar landmarks from the river approach to the city are Fort Wellington and a stone windmill on Windmill Point. It was here that the last invasion of Canada was repelled in 1838.

At Brockville the water-borne visitor enters the famous Thousand Islands area of the St. Lawrence which, for more than a hundred years, has attracted vacationists from the far corners of the world.

Blockhouse Island in the river near Brockville was the site of a fortification built during the rebellion of 1838. Here, too, sheds were erected to shelter victims of the great cholera epidemic of 1832.

At the nearby village of Maitland, a cairn marks the former location of the shipyard where the last French ships of war to sail Lake Ontario were built. In the yard of the "Little Blue Church" is the grave of Barbara Heck, founder of Methodism in North America.

West of Brockville the St. Lawrence widens as the traveler cruises toward Lake Ontario under the six-mile-long Lea International Bridge, past Gananoque and between Howe and Wolfe Islands to Kingston.

Old Fort Henry, "The Citadel of Upper Canada", on a promontory overlooking the river, dominates the Kingston area. The Fort is one of the outstanding tourist attractions in Ontario where, in summer months, university students in the uniforms of Imperial garrisons display foot and arms drills and fire salvos from 150-year-old cannon.

As early as 1673 there was a French stockade at the mouth of the nearby Cataraqui River for the purpose of controlling the rich fur trade in the Lake Ontario region. LaSalle at one time commanded the fort and was granted the surrounding territory as a seigniory. It was a French bastion until 1758 when it was captured by the British.

The city of Kingston was once the chief military and naval base of the Province of Canada as well as the capital city.

The St. Lawrence from Québec City to Kingston is "made to order" for vacationists interested in a holiday with a variety of attractions. There are accommodations of every type and for every budget along the entire route. Numerous marinas, public beaches, campsites and picnic areas are available to water and land travelers. Fishing is exceptionally good.

Historically rich as any region on the continent, the St. Lawrence also offers, in the Seaway and power projects, attractions as modern as tomorrow and which illustrate the friendliness and cooperation of two great nations.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Our Covenant God blessed us with the birth of our son

JEFFREY - PETER

A brother to John, George, Bill and Eddy.

Mr. & Mrs. George Baarschers, nee Westra.

751 London Rd.,
Sarnia, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our son

HENRY JOHN

Bill and Rie Vis.

A brother for Billy and Gerda.

R.R. 2, Copetown, Ont.

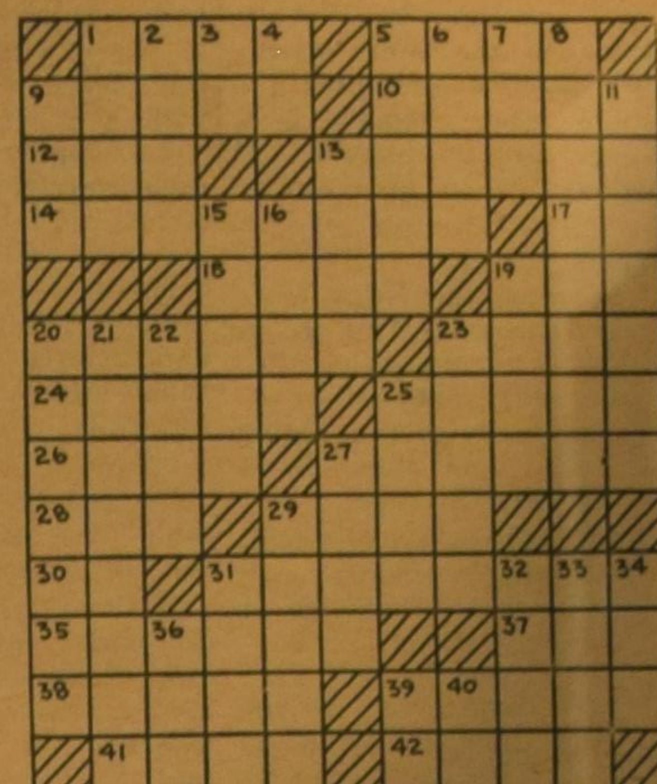
Mr. and Mrs. John Van Ast of Cooksville, Ontario, are glad to announce the forthcoming marriage of their daughter

DIANNE
to
Mr. WALTER ZOMER

The marriage will take place on June 18th, 1966 at the Clarkson Chr. Ref. Church, at 2.00 in the afternoon.

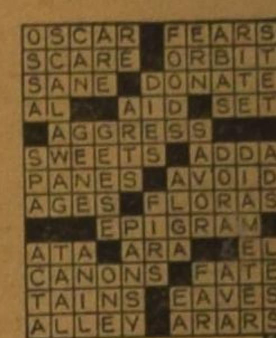
Rev. H. Kroeze officiating.

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Thailand
5. Cave dwellers
9. Minister
10. Subside
12. Self
13. Dull
14. Confuse
17. Irish poet
18. Miss Arden and others
19. Nothing
20. Small tower
23. Portal
24. Oriental
25. Type of IQ test
26. Taurus
27. Couches
28. Verb form
29. Appointment
30. Chinese river
31. Fostered
35. Dam on Columbia River, in part
37. Early Eng. money
38. Exterior
39. Small citrus fruit
41. Observes
42. Pub potables

DOWN
1. Edible bulb
2. This curtain won't wash
3. Rd.'s relative.
4. Pronoun
5. Farm features
6. Lying down
7. Chinese pagoda
8. Put into financial difficulties
9. Dry wine
11. Loopholes
13. Duo
15. Wild
16. Part of a bakery
19. "Peter Pan" dog
20. State in Mexico
21. Like a loan shark
22. Annoy
23. Presented
25. Sting
27. Actress Sybil Thorndike's title
29. Performers
31. Run from
32. Large volume
33. Winged god
34. Jacob's son
36. Western Indian
39. Music note
40. Overhead train

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Mr. and Mrs. Carl Sikma announce the marriage of their daughter

IRENE
to
Mr. HENRY JERRY BULTHUIS

son of Mr. and Mrs. G. Bulthuis,

on Saturday the eighteenth of June nineteen hundred and sixty-six at two o'clock, Second Christian Reformed Church, 259 Albion Road, Rexdale, Ontario.

The Reverend John J. Byker officiating.

Future address:
17 Muncey Ave., Rexdale, Ont.

Mr. and Mrs. G. C. Van den Berg of Sassenheim, the Netherlands, are pleased to announce the coming marriage of their daughter

LENY
to
Mr. HENRY R. LAMMERS

son of Mr. and Mrs. W. Lammers of Fonthill, Ontario.

The wedding will take place D.V. on Friday, July 1st, 1966 at three o'clock in the Immanuel Christian Reformed Church, Brampton, Ont.

The Reverend Gerard Nonnekes will officiate.

Future address:
Steele's Avenue, R.R. # 5, Brampton, Ont.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(73)

As by his writing he had first come to public notice, he found his books so popular that he was constantly urged to publish. Even the little memorial, which on the death of Eliza he wrote for Mary and their many friends, found its way into print, though only on Thornton's urging, and with the stipulation that all proceeds go to charity. Too many had paid tribute to the blessing received through his personal letters for him not to realize that the talent which had won his unwilling Mary was perhaps his greatest means of usefulness. **Cardiphonia,** for which apt title he was indebted to Cowper, was received with instant and continuing acclaim far beyond the boundaries of Britain. Through its reading the Dutchman Van Lier was greatly helped. Through its reading Hannah More, whose clear head had not been turned by the fact that she was the darling of London's intelligentsia, and who had been saddened into temporary retirement by the death of her friend Garrick, had sought John's ministry and acquaintance.

On one topic, however, John had refused to publish his writing, one topic, the talk of the town from court to coffee-house, the scandal of the Evangelical party; the brilliant, honest, warm-hearted and wrong-headed **Thelyphthora: A treatise in Female Ruin.**

Martin Madan's ill-fated volume followed hard upon John's arrival at St. Mary Woolnoth and became notorious overnight. Cowper's cousin, whose poetic mother had been immortalized by Pope, and who was generally conceded the golden-voiced orator of the day, had for years made the gallery of his chapel the most fashionable centre of Evangelical preaching in the kingdom. In the body of the chapel the congregation was composed of inmates of the Lock, a hospital devoted to sufferers from venereal diseases. Years of ministry among them had acquainted their pastor with many women whom trustfulness and a solitary moral lapse had driven, as social outcasts, to a rotting death-in-life, while the man responsible or equally culpable occupied a respectable and affluent place in society. Searching pitifully for a cure, Madan had produced his thesis, and supported it by a literal application of Old Testament Scripture, combined with a searching examination of the history of the marriage tie before and during the Christian era. Polygamy was the cure, by which a woman used for sexual purposes, and the children produced by such unions, had legal rights and status; by which also the innumerable cases in which a young man's affection was subordinated in marriage to finanicial or family interest would no longer enjoy social sanction.

John read the voluminous treatise when it came from the press, unwilling, as he usually was with a book, to put it down until completed. The close-knit deduction from Scripture fascinated him; the theme appealed to him, for in individual conversations with women his preaching at the Lock had affected he had been deeply moved by tragedies in which his early sins gave him more than a general sense of personal guilt. Before its publication, having some rumour of Madan's design, John had written a cautioning letter and received a reply which seemed at once to anticipate disapproval and to desire to forestall condemnation. Madan's deep concern for this section of human wreckage had, as John reviewed his arguments, distorted the teaching of Scripture; he had either deliberately or of conviction erred in giving the Old Testament equal authority with the New. The glory of marriage with Mary made it impossible for John to consider such unions as were advocated in **Thelyphthora** true marriage at all; and he was apprehensive of the danger that a scheme promulgated from lofty motives would be debased in vulgar conception, apprehensive also that harm might be done to the cause of gospel preaching.

As he discussed the book with Mary, for she shared his friendship with the Madans and his present concern, a wave of indignation from righteous and unrighteous alike threatened to inundate the man who had hitherto escaped most of the opprobrium through which ministers of his persuasion had to pass. The King, according to rumour, expressed a wish that such an author could be punished by law. There was a movement to secure suppression of the printing. The bishops were supposed to be meditating action against the offender. Angry letters appeared in the press. Dr. Thomas Haweis, Madan's friend and one-time associate, published a scathing indictment which made no separation between author and work in its condemnation. Such pressure indeed was brought to bear that Madan was eventually forced to retirement in the country. Of the most prominent Evangelicals two refused to publish against **Thelyphthora.** John Wesley, by whose ministry Madan had been changed from a dissipated young lawyer to a devout clergyman, and who had been deserted by him in the lonely days of his own abandonment, was one. The other was John Newton.

The insistence of many friends that such a work on his part was a sacred responsibility failed to persuade him. Indeed he was dismayed that William Cowper, who was bound by relationship as well as long friendship, had instantly turned his undoubted talents into a harsh, poetical **Anti-Thelyphthora,** which he requested John to send to his own publisher. To explain his own reluctance, he wrote gently to the poet, whose views on every subject, from the divine right of kings to Sabatarianism were much more rigid than his own.

"Heaps of folk would persuade me that I can attempt nothing so seasonable, needful, and with equal probability of usefulness, as an answer to **Thelyphthora.** I am not yet of this mind. Mr. Indolence uses all his influence, which is considerable, to keep me quiet; Mr. Prudence cautions me against meddling with one above my match; and Mr. Delicacy says, Surely you would not write against your friend. Notwithstanding, I must bear my testimony against **Thelyphthora** tomorrow viva voce. In the course of sermons I lately began on relative duties, I must enter on the relation of husband and wife tomorrow night; and it would be misprision of treason against the truth, when expressly preaching on the subject of marriage, to leave the dangerous and novel doctrine of the present lawfulness of polygamy unnoticed, because I have a love for the person who presumed to broach it."

To Martin Madan, he did write privately, stating his own refutation of the **Thelyphthora** thesis firmly, but expressing his belief in the purity of his friend's motive. The brief ensuing correspondence, stiffly defensive on Madan's part, restrained on Newton's, left the situation unchanged and John, rejecting suggestions that he publish it and fearing that it might find its way into less reluctant hands, burned all the letters. Beneath the argumentative rancour of Madan's replies, he detected the bitterness of disappointment at his friends' desertion and, as the storm gathered around his head, he felt too much distress for his former benefactor to add to its fury. Sir Cowper, Dr. Haweis and the rest must do as their consciences directed. He must do as his conscience directed. But had not Martin Madan done the same? And would the book with the difficult Greek name and the preposterous suggestions have done more harm if its author's Christian friends had saved their public attack until it was clear that it was actually doing any?

* * *

Out of the sorry situation John salvaged one bit of comfort. William Cowper now yielded to Mrs. Unwin's insistence that he publish the stray poems in which his mind had for years found occupation, if not escape, from its misery. To John anything to relieve that pitiful depression, anything to bridge the cheerless present (when, as his letters revealed, an apparently pleasant day was bounded on either side by a night of horror) was to be encouraged. Accordingly, at Cowper's request, he advised him on certain debatable lines, made arrangements with his own publisher, Johnson, and solicited a subscription among his friends to defray the costs. At Cowper's request again — "you can draw a hair-stroke when another man would make a blot as big as a sixpence" — he wrote a preface, acceded amiably to the publisher's judgment that it be deleted from later printings as too religious, and did the work of Cowper's London agent as diligently as if he had not a thousand calls on his time and energy.

This first venture, its sales promoted also by Mary's wholehearted co-operation and by the efforts of William Unwin, met with moderate success. Considerable additional stimulus was given the poet's talent by his new and exciting friendship with the beautiful, fashionable sister-in-law of John's one-time protégé Rev. Thomas Jones of Clifton. This charming titled widow came to shop in Olney with her sister, was seen from his window by Cowper, who with unprecedented initiative urged Mrs. Unwin to ask the two to tea. Lady Austen came, saw the interesting, courtly recluse, was conquered and conquered simultaneously. Desire to settle near her sister and to sit under Mr. Scott's ministry — for he had at last succeeded briefly to the Olney curacy — gave discreet purpose to her decision to take the adjoining half of the building which contained Orchard Side; from that time the poet had two devoted companions, the trio dining alternately in one or the other's house. It was Lady Austen's gay recital which inspired the writing of **John Gilpin;** in more serious vein she set him about his first blank verse on **The Sofa** which extended into the grand discursive work **The Task.**

John Gilpin, published anonymously, swiftly became the rage of London. John let its authorship be known and sent William news of its success: the uproarious effect of its recitation by young Henry Thornton at a Charles Square gathering; the approval of Mrs. Siddons; the acclaim in far-off Scotland; the parodies and imitations which were the sincerest form of flattery. He liked Lady Austen whom they had met years before and, with his usual singlemindedness, rejoiced that his friends had been sent a congenial and diverting companion.

It was Mary whose demurity, when he so expressed himself, made him wonder a little, though he could elicit no comment from her more committal than: "Very nice indeed. I know they have been lonely since you left." Likewise it was Mary who did not share his surprise at the sudden news that the two-year, inseparable companionship had broken up and that Lady Austen had permanently retired from Olney.

"My dearest John!" She shook her head at her obtuse husband. "I don't know who knows less of women, you or poor Sir Cowper. I am amazed only that it has lasted so long."

"But he regarded Lady Austen as a sister."

"No one could see them together five minutes without realizing that Lady Austen did not regard him as a brother," retorted Mary. "And to do her justice, Mr. Cowper's manner and address to her, as well as the poems he wrote, were more gallant than brotherly. She showed me one, when she visited, written about the exchange of a lock of hair. I can't repeat it, — something about

> The star that beams on Anna's breast
> Conceals her William's hair. . . .
> and
> The heart that beats beneath that breast
> Is William's well I know.